

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXV. évfolyam

2021. Szent Mihály napja

Ima

Az életem csak egy pillanat,
egy múltó óra csupán,
Az életem egyetlen nap,
mely elillan, elszáll.
Ó, Istenem, Te tudod:
ahhoz, hogy szerethesselek Téged,
nincs másom, csak ez a mai nap...

(Lisieux-i Szent Teréz)

Beköszöntő

Az eucharisztikus kongresszus nyitómiséjére várva a lezárt Andrássy út járdaszélén a kis kinyitható székemen ülve hatalmas büszkeség és valamilyen valószínűtlenség érzés töltött el. Hihetetlen, hogy egy ilyen volumenű, történelmi jelentőségű nemzetközi rendezvényt tényleg Budapesten rendeznek

meg! Hihetetlen, hogy a mellettem ülő, szemre koreai diákok azért utaztak annyit, hogy ezt velem együtt átéljék! Hihetetlen, hogy amire négy éve vártunk, tényleg elérkezett!

Hatalmas élmény volt a Széll Kálmán téri missziós színpad előtt az előadóval imádkozni, a papokkal és püspökökkel teli Hungexpót látni, a margitszigeti családi napon folyton ismerősökbe botlani, és a Kossuth térről a tömeggel együtt vonulni és büszkén vállalni, hogy Krisztushoz tartozom. Nem is beszélve a Kodály körönd felé tartva integető Ferenc pápáról.

Az ünnep véget ért, Ferenc pápa tovább utazott, a színpadokat lebontották. Azonban a kongresszus főszereplője velünk maradt Albertfalván a templomban, sőt aki megengedte neki, annak az otthonában is. Most azonban még közelebb akar jönni hozzám a Főszereplő, Jézus: a szívemben akar lakni, hogy mindig velem lehessen. Hiszem, hogy Tőletek is, mindnyájunktól ezt kéri. A kaland most kezdődik: engedjünk utat Jézusnak Albertfalván!

Schwarczkopf Bálint és Orsi

TARTALOM

Az ünnep üzenete

Egy épületes gondolat évkezdésre – Henrik atya 4

Élő vízforrás

Rovatvezető: Vasné Dám Réka

Csodák márpedig vannak – Dr. Forgács Istvánné, Katalin 6

NEKünk adta önmagát élő szentségNEK – Mickó 10

Tanúságtétel

Megmentett! – Radnóti Csaba 12

Isten gondoskodik – Selmeci Viktor 16

Szeretsz engem? – Labundy Mária 18

Olvastam...

Rovatvezető: Szóts Miklós

Nehéz-e megérteni a kereszténységet? – Szóts Miklós 21

Lelki élet

Kétszer is „igent mondtam” – Borbélyné Bató Margit 24

Szeretetmorzsák

Rovatvezető: Bene Lajos

ALFA-forrás – Bene Lajos 26

Közös(s)égi találkozások

Rovatvezető: Szakácsné Ujházi Mária

Naponta Elmegyek Krisztushoz

avagy a szeretet áradása Horányban – Mickó 28

Segítőként Horányban – Pohlingerné Betti 31

Somogydöröcskén jártunk... – Dr. Csabai Zsuzsi 32

Somogydöröcske titka – Schwarczkopf Bálint 34

Közösségeink

Rovatvezető: Schwarczkopf Orsi és Bálint

Az imádságból született közösség – Schwarczkopf Orsi és Bálint 38

Szent Rita Albertfalván – Kiss István 41

Lelkem mélye Rajos Boglárka versei 43

Don Boscós hírek Rovatvezető: Makrai Ákos
3 napom a NEK-en – Benke Zsombor 44

Alfanimators Rovatvezető: Fejes Miklós
Csillagtábor 2021 – Győrik Balázs 46

Arcok-szакmák-hivatások Rovatvezető: Kiss István
A missziós küldött – Kiss István 49

Gyökereink Rovatvezető: Kiss Gábor
Nyolcvan év – Sümegh László 52
Ott voltam a felszentelésén – Ambrusné Pálos (Prüller) Baba 56
Rácz István emlékére – Madaras Gábor 58

AKTK hírek Rovatvezető: Kiss István
Albert Herceg Díj 2021 – Kiss István 60

Gyereksarok Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka 62

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gábel Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szóts Miklós, Vasné Dám Réka és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Borítókép: iec2020.hu Fotók: Tomka Ildikó, Nagy Gáspár, www.pixabay.com, Internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2021. november 28-ig várjuk írásaitokat az egyhazi kozsegilevel@gmail.com címre.

Egy épületes gondolat évkezdésre

Mindannyian tudjuk, mennyire fontos megválogatni a táplálékot ahhoz, hogy egészségesen élhessünk. Ugyanez igaz a lelki élet terén is. Amennyire el tudjuk kedvetleníteni magunkat és egymást negatív véleményalkotással, károgó vészjóslással, épp olyan nagyon fel tudjuk vértetni magunkat erővel és rá tudjuk hangolni egyéni és közösségi életünket az előttünk álló feladatok elvégzésére, egymást építő, jó gondolatokkal. Azt hiszem, ennek a tanévnek a kezdetén nem mehetünk el anélkül, hogy ne mondanánk ki azt az épületes gondolatot, amit közösségileg az elmúlt szeptemberben az Úrtól kaptunk.

Talán már többen rájöttetek, mire gondolok, amikor egy „épületes” gondolat üzenete lebeg a szemem előtt. Igen, a közösségi házra utalok, ami tavaly ilyenkor tényleg még csak egy gondolat volt, de ma már valóság: az Úr a Vele való közösség tere mellett otthont teremtett egymással való közösségi létünknek is!

De vajon mi ebben az épületes gondolat? Azt hiszem, akik már hosszabb ideje „bábáskodnak” ennek az álomnak megvalósulásán, azok tudják, hogy bizony nem csak téglából, cementből és betonból épült fel mindaz, amit most a szemünk előtt látunk. Ahogyan ennek a fizikailag látható épületnek mély alapot ástak, hogy remélhetőleg 100 év múlva is rendületlenül itt álljon, úgy kellett imával és az Úrnak szánt áldozatainkkal saját életünket áldozatul adni ahhoz, hogy arra a szilárd alapra, Jézusra épülhessen közösségünk, amelyet a bölcs Építőmester, a mennyei Atya köztünk lerakott.

A házból csak akkor lesz otthon, ha belakják, vagyis megtöltik személyes élettel.

Több száz fős, aktív gyülekezetünkben is csak akkor lesz és marad közösség, ha Jézusra alapul mindannyiunk élete, ha a Vele való közösségből táplálkozik mindaz, amit együtt csinálunk.

Ezért volt nagy ajándék az eucharisztikus kongresszus is, hogy közösségleg és egyénileg is átélhessük: „Minden forrásunk belőled fakad!”. Mindaz, ami élteti egyéni kezdeményezéseinket, és ami táplálja erőnket és közös erőfeszítéseinket, az Őbelőle árad. Az eucharisztikus Jézus a forrás, az alap, ti pedig *„épüljetek fölé lelki házzá”*, ahogyan Pál apostol is buzdít minket.

Olyan jó volt eddig megtapasztalni, mennyien beleadták magukat ennek az épületnek a létrehozatalába. Hányan imádkoztak a szentségi Jézus előtt, mennyien ajánlottak fel szentmisét erre a szándéokra. Most, hogy áll a ház, nem szabad megállnunk, hiszen lelki otthonná kell alakítanunk, életre kell keltenünk a „holt köveket”, hogy Isten gyermekei életükkel harsogják és tanúsítsák az Úr hatalmas erejét és dicsőségét!

Meggyőződésem, hogy azzal az épületes gondolattal szólít meg mindannyiunkat Jézus ennek a tanévnek az elején, hogy építsük Rá egyéni és közösségi életünket! Ez a gondolat több mint pozitív, hiszen nem pusztán ráhangol az előttünk álló feladatra, hanem egyenesen beteljesedést ígér. Hát gyertek, építkezzünk tovább, és éljük meg ebben az évben Jézusra, a Szegetlköre való épülésünknek szilárdságot és hitbeli bizonyosságot adó tapasztalatát! Ha Ő marad az alap, nem homokra építünk, jöhet szél, akár-mekkora „vír(us)-özön”, a ház, mely már az Ő otthona, szilárdan állni fog. Ehhez a lelki építkezéshez kérem a Szentlélek erejét Mindnyájatok számára ebben a tanévben szeretettel:

Henrik atya

Csudák márpedig vannak személyes élménytöredékeim a NEK-ről 1938-ban és 2021-ben

Négy éven át kértük imáinkban: „Mennyei Atyánk, minden élet forrása! Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztust felismerjük...” – ezzel az eucharisztikus imával készültünk a találkozásra.

Közben felrémlik bennem a négyéves gyermek emléke, aki az 1938-as eucharisztikus kongresszus idején voltam. Egy hétig tartó családi együttlét is volt ez az esemény nálunk. Lakásunkat vidéki rokonok népesítették be. Mindannyian, idősek és gyerekek együtt vettünk részt a szertartásokon. Egyetlen emlék él bennem olyan élénken, hogy csukott szemmel ma is látom. Álltunk a pesti korzón, a rakpart korlátjánál, a város esti fényben úszott. A Lánchíd és az Erzsébet-híd színes fényben csillogott, amikor megláttam a Dunán kivilágított hatalmas hajókat, ahogy közeledtek. A középső hajón fehér ruhás emberek között még inkább fénylett az oltár. Magasba emelkedett a szentségtartó, miközben érdeklődni szerettem volna a történések iránt. Nagymama tekintélyt parancsoló hangja azonban belém fojtotta a szót: „*maradj csendben, most emelik fel Jézust, hogy megáldja a világot*”, és tényleg így volt! A nagy fényárban én azonnal „láttam” a karácsonyi kis Jézust, amint megáldja a világot. Évekig tartott elfogadnom a tényt, hogy az Oltáriszentséget láttam akkor, ott a Duna-partról.

Amikor most öregen és gyengén látón haladtam a 2021-es eucharisztikus kongresszus ünnepélyes megnyitójára, talán megint arra a gyermekkori csodára vártam... Igen, a csoda már a nyitó szentmisén elkezdődött számomra.

1938

2021

Kis székeinkre letelepedtünk a fűvön ülő, babakocsit ringató, egymást boldogan üdvözlő várakozók közé. Megint felöltött bennem a gondolat, hogy egyszer régen hasonló várakozás előzte meg a pillanatot. Nem ábrándozhattam tovább, mert megjelent előttem a mennyország képe: több száz fehér ruhás alak töltötte meg a Hősök terét, felcsendült a csodálatos zene és az „angyali kar” kórusának hangja kísérté az eseményeket. A szentmise latin nyelvű szövegei megint visszaidézték a fiatalságomat, és amikor bekapcsolódva a latin nyelvű szertartásba mondtam az imákat, úgy éreztem: mindez személyesen nekem és értem van! Az „angyali kar”: a klérus és az elsőáldozók serege hamar valóságossá vált számomra, hamarabb, mint gyermekkorom felemelt kis Jézus-élménye.

A Mátyás-templom a harmadik nap eseményeinek egyik lenyűgöző színhelye volt. A szentmise előtt már szinte talpalatnyi hely sem volt, ahogy beléptünk. A padsorok között a szentáldozást követően elvonulnak előttem a „Krisztushordozók”, és bár méltatlanok vagyunk rá, mégis bennünk akar megtestesülni. Csoda lenne végre megértenünk, hogy kiválasztottak vagyunk!

A szentségimádás a Szent István-bazilikánál megint felidézte gyermekkori nagycsaládi eseményeim színhelyeit. Ahogy a zsúfolásig megtelt templom is olyan, mintha mindenki ismert volna mindenkit.

A „családtagok” rácsodálkoztak a közöttük lévő „mennyei csodá”-ra és együtt énekeltük: *„Krisztus újra földre szállott...”* A bazilika előtt az első sorban találtunk helyet, mert itt a külső térben a kivetítőn is megjelent a templom belső tere. A zenei kíséret mellett kint is átélhettük az eucharisztikus csodát. Mintha megszűnt volna minden körülöttünk, semmit nem hallottunk a külső zajokból. Amikor végül kihozta a templomból a püspök atya az Oltáriszentséget, már semmi sem zavarta az isteni jelenléte. Az áldással gazdagodva, az új csodát átélve szálltam villamosra.

A Kossuth Lajos tér látványa nekem mindig tragikus történelmi események színterét idézi a saját életemben is. Most az Erdő Péter bíboros úr celebrálta szentmisén mégis félelem nélkül, a szabadság érzetével élhettem át a valódi hitbeli örömet. A körmenetben, amely az Eucharisziát vivő díszes kocsit követte, észrevettem kétoldalt a fiatal magyar cserkészeket.

Világító fáklyáikkal a kezükben, fegyelmezetten álltak és emelték az ünnep fényét. Magam is, aki egy évtizedet a magyar cserkészifjúság nevelésével töltöttem, amikor elkövetkezett, a szentségi áldást az ő munkájukra kértem.

A zárónap is elérkezett. A szentmisén a Szentatyával történő együtt-imádkozás élményét nehéz lenne szavakba foglalni. Számomra a legfontosabb az evangéliumhoz kapcsolódó kérdésfeltevése volt, hogy ki nekem Jézus. Az én válaszom csak az életemmel és tetteimmel igazolt válasz lehet.

Közben a jelen élményeit gazdagítják unokáim lelkes élménybeszámolói önkéntes szolgálatukról. Számukra a hitben való összetartozást is jelentette a közös munka. Boldog vagyok, hogy éjszaka fáradságos munkával cipelték az összerakott székhalmokat, majd hajnalban kis pihenő után, amit félig ülve töltöttek, újult erővel jelentkeztek a hajnalban kezdődő beléptetésre a pápai misén.

Idő kell, hogy a kongresszus történéseit, a közös szertartások, imádságok, szentmisék élményeit rendszerezzük magunkban. Ez azonban túlmutat rajtam, rajtunk.

Dr. Forgács Istvánné, Katalin

NEKünk adta önmagát élő szentségNEK

2019 őszén kezdtük elszáldozóinkat és szüleiket lelkesíteni a kongresszuson való részvételle. Ennek jegyében készültünk a 2020-ra tervezett nagy eucharisztikus ünnepségre. Ám – Henrik atya szavaival élve – egy másik világméretű esemény átírta a terveket.

2020-ban új csapattal kezdtük meg a felkészülést a kongresszusi nagy találkozásra. Nem volt szokványos ez a felkészülés, hiszen épp hogy megismerkedtünk egymással, online oktatásra kellett átállni. Nem volt egyszerű feladat képernyőn keresztül megnyitni a kis szíveket Jézus szeretete felé, nagyon hiányzott a személyes találkozás a gyerekekkel. A Jóistennek hála, májusra megnyíltak az iskolák, így az utolsó simításokat már közvetlen találkozással tehettük meg.

Sok-sok ima, és szervezés után elérkezett a nagy hétvége. Szombaton, szokásainknak megfelelően, a szentgyónásukat végezték el a gyerekek. Elmélyült lelkiismeretvizsgálat után vallhatták meg a bűnöket. Számomra minden évben gyönyörűség látni, hogy a szorongó kis emberkék fülig érő szájjal szinte kirepülnek a gyóntatószékből.

Ezért is volt feltűnő, hogy az egyik fiúcska szentgyónása után is szomorúan és bánatosan bújt édesapjához. Utóbb kiderült, elfelejtett valamit meggyónni. Ez nagyon bántotta őt, nem tudtuk megnyugtatni. Így hát visszament, és letette terhét. Akkor már ő is földöntúli mosollyal érkezett vissza. Íme, az ártatlan gyermeki lélek Isten utáni vágya! *Ilyeneké a mennyek országa.*

Másnap, a nyitó misén sok száz fehér ruhás angyalka vette körül az oltárt izgatott, de megrendült lélekkel. A Szentlélek bizonyára megérintette a lelküket, hiszen a szentmise alatt békében, imádságban figyeltek, de izgatottan sorakoztak fel a szentáldozásra. Saját bevallásuk szerint a szentáldozás előtt jobban izgultak, mint a gyónás előtt.

Úgy gondolom, az első szentáldozásuk ezen különleges ünnepére életük végéig emlékezni fognak, de igazi jelentőségét, kegyelmi hatását fokozatosan értik majd meg. A Jóisten áldja meg őket, és adja meg nekik a minden napi kenyeret!

A szombati szentmisén és az utána következő körmeneten megmutattuk, mit jelent Krisztuskövetőnek lenni. Sokan, nagyon sokan: kicsik és nagyok, fiatalok és idősebbek, családok sok-sok gyermekkel Istent dicsőítve zarándokoltunk a szentségi Jézus után. Ő pedig bőséges áldását adta ránk.

Az egész ünneppsorozatra a vasárnapi zárómise tette fel a koronát. A Szentatya, Ferenc pápa személyesen képviselte Urunkat, Jézus Krisztust. Vidámságával, közvetlenségével bemutatta, hogy Jézus örömhírt hozott, örök boldogságot.

Egész héten lubickoltunk a kegyelmekben, de az igazi feladat most kezdődik! Hirdetnünk kell az evangéliumot minden embernek, a módszer is adott. A megélt kegyelmektől úgy ragyogjon a lelkünk, úgy ragyogjon az arcunk, mint Mózesnek, amikor lejött a hegyről a Jóistennel való találkozás után. Akkor megvalósulhat Péter apostol szava: *„Éljetek úgy, hogy megkérdessenek reménységekről!”*

Adja Isten, hogy a lelkünkbe szállt ajándékok, mint a vízbe esett kő, hosszan és messzire vessék hullámaikat!

Mickó

Megmentett!

Khm-khm – köhintett a doktor, miközben szeme meredten a képernyőre tapadt – ezt mindenképpen meg kell operálni. Bár jóindulatú a daganat, a hatszor négy és fél centiméteres mérete, amellyel a memóriaközpontot teljesen körülveszi és a látóideget is nyomja, életveszélyes kórkép. Feszülten hallgatom és arra gondolok, hogy ez valami tévedés. Biztos rólam beszél? Még szerencse, hogy Kinga is itt van velem!

Felnőtt megtérő vagyok: születésem után megkereszteltek ugyan, de katolikus nevelést nem kaptam.

Kinga nyakán már az első randevún feltűnt az arányláncon függő kereszt. Nem baj, gondoltam, ha ezen keresztül vezet az út Kinga szívéhez, ám legyen. Később rájöttem, hogy pont fordítva áll a dolog: Kinga szíve vezet engem a kereszthez. De ekkora már összeházasodtunk, megismertem nem csak Kingát, hanem a szüleit is, akik az első perctől fogva befogadtak és hiteles mintát adtak a katolikus családról.

Következő évben Kingával csatlakoztunk a MÉCS családközösségekhez, amely kiváló közeget teremtett ahhoz, hogy tovább haladhassak a hit útján. Volt egy kérdés azonban, amelyet többen többször is feltettek nekem és amely miatt bizony sokáig kínosan éreztem magam. Mikor találkoztál először Jézussal? Mikor érintett meg? Nem tudtam mit mondani...

De eltelt egy-két év és ez is bekövetkezett Réka lányom születésénél. Bizony sok izgulni valónk volt Kingával, de imáink – kiegészülve rokonságunk imáival együtt – végül célba értek. Réka szépen fejlődött, növekedett és most már hárman haladtunk az úton, a mindennapok nehézségei és a szentmisék felemelő érzései között.

40 éves koromban bér málkoztam, tíz évvel a házasságkötésünk után. Ennyi idő kellett, hogy felnőtt, érett fejjel véglegesen elköteleződjek Krisztusunk mellett. A családomon és a közösségen kívül nagyon sokat segített ebben Futó Karcsi bácsi és Szláby Tibor atya. Az elköteleződésnek lett egy érdekes fizikai „mellékhatása” is: amikor hitben és lélekben töltődtem, egy különös, már-már égető bizsergést éreztem a hátamon a vállamhoz közel, felül, a középvonaltól egy picit balra. Először csak véletlennek tűnt, de egyre többször jelentkezett és mindig, amikor Istennel, hittel vagy Egyházzal kapcsolatos dolgot éltem át. Megvan tehát a jel, a kapcsolat, a találkozás, amiről kérdeztek, rendben vagyok, gondoltam.

Az orvosi diagnózist követően lesújtva értünk haza a doktortól. Nem tudtam felfogni az egészet, mit lehet ilyenkor tenni? Kinga tudta: imádkozni és imádkozni. Nem csak ő, hanem az egész család is imádkozott értem, és ahogy egyre több ismerősnek, testvérnek mondtuk el a helyzetemet, egyre többen kérték az Úr segítségét.

A MÉCS csoportunkon kívül ehhez a nem sokkal előtte minket befogadó, albertfalvi MÉCS közösség is csatlakozott, imaláncot szervezett. Olyan emberek is az imáikba foglaltak, akikkel nem is találkoztam még.

Engem nagyon meghatott, hogy ilyen sokan imádkoznak értem, és úgy éreztem, nem lehet, hogy Jézus azt akarná, hogy itt hagyjam a családomat, így érjen véget földi pályafutásom. Nekem még itt dolgom van! Mindenesetre a műtét előtt elmentem Henrik atyához, meggyóntam és megkaptam a betegek kenetét. A Jóisten kezébe adtam sorsom, bíztam irgalmasságában. Aznap reggel, amikor 7:30-kor betoltak a műtőbe, bár ő nem tudhatta ennek pontos időpontját, sógornőm misét mondatott értem. Rám tették az altató maszkot, szemeim előtt háromszor átfutott egy fekete csík és a harmadik után teljes sötétség...

Nappali fény és fehér ruhás asszonyok sétálnak egy teremben, néznek felém. Hm, ez bizony nem a túlvilág. *MEGMENTETT! Igen, megmentett az Úr, mert így akarta!* – Ez volt az első gondolatom.

Bár csövek lógtak ki belőlem, de mozgott a kezem, lábam, láttam, hallottam, tudtam beszélni, forgott az agyam és a távolban még Kingát is megpillantottam! Ő négy és fél órán át imádkozott értem a műtő előtti folyosón és csak egy perce engedték be hozzám az intenzívra.

A kórházból két hét után engedtek haza, fokozatosan javult az erőnlétem. Néhány hét után már személyesen is részt vehettem egy vasárnapi szentmisén. Bizony nagyon más volt így újra találkozni az Úrral!

A kapcsolatom még személyesebbé vált Vele. Kegyelmi időszak volt ez. Kingát elkísérhettem napközben a lelkiőri szolgálatában, sőt egymagam maradhattam az Oltáriszentséggel, amikor egy lelkiőr testvér helyett kellett beugranom a szolgálatba. A hálás köszönetek mellett mind-mind azt kérdeztem, mivel érdemeltem ki azt, hogy megmentett, mit kell tennem? Egyszer hazafelé menet a válasz is megérkezett: nem érdemeltem ki semmivel! Az Úr szeretete és irgalma feltétlen, ez nem biznisz, adok-kapok. Amikor ezt megértettem, megfogadtam, hogy ha kér valamit az Úr tőlem, akkor legyen az bármi is, teljesítem. Nem kellett sokat várnom: Bogi írt Kingának, hogy szükség lenne az egyik templomtakarító csapatnak egy kis erősítésre. Bevallom, otthon nem sokszor jeleskedtem a házimunkában, de rögtön igent mondtam a kérésre.

Az év vége felé Henrik atya lelkiőr találkozót szervezett a templomunkban, és arra kérte a lelkiőröket, hogy minden esetben védjék meg az Oltáriszentséget, ha kell, vegyék magukhoz és helyezzék biztonságba.

Ennek begyakorlására azt a feladatot kaptuk, hogy járuljunk az oltárhoz és emeljük fel, vegyük magunkhoz a szentségtartóban lévő Oltáriszentséget. Én is beálltam a sorba, és ahogy közelebb léptem, úgy éreztem, egy erőtérbe lépek be. Felemeltem kicsivel a szemmagasság fölé, de nem bírtam tovább. Le kellett tennem és gyorsan visszamennem a padsorba, mert felszakadt bennem minden és nem akartam a templom közepén zokogni. Éreztem azt a végtelen jószágot és szeretetet, amelyre én, esendő ember nem vagyok méltó, hogy kezeimben tartsam, megemeljem Őt. Azt, aki engem, minket nap mint nap felemel, éltet, hordoz...

Három év telt el a műtét óta, a tapasztalások már kissé megkoptak. Somogydöröcskén voltunk. Megint a visszatérő kérdés: milyen istenélményed volt? Elmondtam ezeket a kiscsoportnak, Bálint is ott volt. Néhány héttel később találkozunk és meséli, hogy milyen nagy hatással volt rá a történetem. Felkér, hogy írjam meg mindezt. Megint érzem azt az égető bizsergést a hátamon, ezért igent mondok.

Radnóti Csaba

Isten gondoskodik

A tanúságtétel a 2021. május 21-én megtartott lelkiőr találkozón hangzott el.

A koronavírus-járvány az elmúlt több mint egy évben alaposan megváltoztatta az emberek életét. Megjelent a szívekben a félelem a betegségtől, a munkahelyük elvesztésétől. Sokaknak otthoni munkavégzésre kellett átállni, és a gyerekek otthon tanultak.

Mint mindenki mást, bennünket is elért a járványhelyzetből adódó extra stressz. Hála Istennek, a mi családukat nem érte tragédia, vagy nagy nehézség. Ebben az időszakban költöztünk, van ovis korú gyerekünk, aki itthon maradt, tavaly pedig a járvány miatt bizonytalan érettségi vizsga terhelte meg a legnagyobb gyerekünket. Számomra az otthoni munkavégzés okozta elszigeteltség, a személyes kapcsolódások lecsökkenése okozta a nehézséget.

Ha Isten szeretetteljes kapcsolatokra, egymással való közösségre, az életünk megosztására hív bennünket, akkor a kapcsolatok leépülése, az elszigetelődés, a magány ennek pont az ellenkezője. Felerősödött bennem a lelki éhség, hogy másokkal együtt keressem Istent, hogy a hitünket közösen éljük meg, hogy megmaradjunk keresztény hitünkben.

Hálát adok Istennek, amiért része lehettem több közösségnek is, amik segítettek a megmaradásban. Az Új Szív Közösséget teszem az első helyre, amiben Riszterer Tomival és Zsuzsival és a feleségemmel, Dórával jöttünk össze.

A közös dicsőítések, a közös ima és beszélgetések során mindig feltöltöztünk lelkiileg. Ezen kívül összejövünk hetente néhány hívő munkatársammal közös imára. Ez a csoport online formára váltott tavaly márciusban. Egyik barátom szervezett szombat reggeli férfi imát, ami szintén online formában működött, változó létszámmal. Év elején Schwarczkopf Bálint meghívott az Alpha kurzusba, és ennek köszönhetően egy újabb heti rendszerességgel megtartott alkalmon tudtam részt venni. A családcsoportunkkal pedig havonta jöttünk össze.

Ezek a hívő közösségek többnyire online formában találkoztak. Mindenkit értek nehézségek, és ezeket megosztottuk egymással. Egyszer az egyikünk volt könnyebb helyzetben, és meghallgatta, bátorította a másikat, másik alkalommal meg épp fordítva. Nem azon volt a hangsúly, hogy fizikailag támogatjuk egymást, hanem a bátorításon. Teljes őszinteséggel beszélgettünk, nem voltak egymás előtt titkaink. Az alkalmakon Isten elé vittük a dolgainkat, imádkoztunk egymásért. Jó átélteni azt az ívet, ahogyan a saját helyzetünkből, perspektívánkból először kiemelkedünk, aztán egymás felé fordulunk, majd Isten elé viszünk mindent. Odataalunk ahhoz, aki az életünk forrása és célja. Nehéz lenne összeszámolni, hogy hónapok, majd évek alatt milyen sok emberért imádkoztunk: egymás családtagjaiért, nehéz helyzetben levő barátokért, házasságok megmaradásáért, munkatársakért, betegekért, gyászolókért, egyházi kezdeményezésekért. Az imában elismerjük, hogy szükségünk van Isten vezetésére, elismerjük, hogy vannak helyzetek, amiknek a megoldására szükségünk van a tőle jövő segítségre. És milyen örömteli, amikor valóban jön a segítség!

Utólag visszatekintve arról teszek bizonyosságot, hogy Isten ismerve a személyes lelki szükségleteimet, társakat adott, hogy kiemeljen az elszigeteltségből. Ezekbe a közösségekbe minden esetben meghívást kaptam, nem én kezdeményeztem. Mindig ott állt valaki, aki elindította az imacsoportot, aki másokat bevont, fenntartotta a rendszeres találkozókat. Ők a közösségépítők, akik nekem mind példaképek.

Miért ne kezdeményezhetnék én is, miért ne szervezhetnék én is imacsoportot? És te is kezdeményezhetsz! Akár egyetlen bizalmas barátoddal vagy házastársaddal kezdheted, lehettek egymás imatársai, és válhattok imaharcossá!

Selmeci Viktor

Szeretsz engem?

A tanúságtétel a 2021. május 21-én megtartott lelkiőr találkozón hangzott el.

„Szeretsz engem?” – szól a kérdés. A válasz minden alkalommal: *igen*, hiszen a szentségimádás mindig erről erősít meg. De mi történik ezzel a szeretettel, amikor elszólítja a férjemet? Megmarad, vagy elfordulok? Az elfordulás akár az élettől is megtörténhet. Meg is mutatja annak sötét oldalát, de az is lehet, hogy csak megkeményít, befelé fordít. Élek ugyan, de mégis halott vagyok. Azt utasítom el, aki a szenvedésben segíteni tudna hordozni velem a fájdalmat és közben gyógyítani a szívemet.

A férjem halála után nem szűnt meg bennem a szeretet, inkább erősödött. A naponta mondott rózsafüzér, amelyet érte ajánlottam fel, a Szűzanya kezébe helyeztem. Általa kerültem Jézus lábaihoz. Ez az ima mindenhova elkísér, velem tart, legyen az akár a temető, ahová nem kell feltétlenül kimenni, mégis megtapasztalható. Megerősítést jelent abban, hogy bár távol vagyunk egymástól, mégsem szakadtunk el. Egy jelenlét jön létre Jézus és köztem. Egy olyan jelenlét, amire mindig számíthatok. A rózsafüzér pedig Máriát jeleníti meg a csendes támogatásával.

Amikor az Oltáriszentség előtt vagyok, mindig az arcát keresem: látom, vagy sem? Ő pedig megmutatja magát.

Az állandó imával való kísérés eredménye az lett, hogy megtanultam imádkozni. Nem csak elhadarom a rózsafüzért vagy a Dicsőséget, hanem megtanultam érteni, meglátni a titkokban azokat az eseményeket, amelyek az életem során történtek: gyerekek, házasság, kapcsolatok és mindaz, amit a Szűzanya még mutat.

A háttérből kísért ismerős vagy ismeretlen testvérek közel kerülnek hozzám, szinte családtagok lesznek. Megtanított felfedezni, hogy mi a kérés és könyörgés közötti különbség, amit pedig mindig egynek gondoltam.

Az együtt töltött négy szemközti idő alatt megtapasztaltam, hogy a szenvedésben hogyan van jelen Krisztus. Aki már szenvedett úgy igazán, az már nem vágyik másra, csak Őrá. Olyan szorosan tart, hogy az már elszakíthatatlan. Felkeltette bennem a vágyat arra, hogy megismerjem közelebből. Állandó vonzásban tart, és mutatja magát különböző formában. Felmerül bennem a kérdés: ki Ő valójában? A kíváncsiság pedig hajtóerő. Megismerni, közelebb kerülni hozzá: ez lesz a cél. Nemcsak a Szentírás szavaiból, hanem a szív oldaláról közelítve. Sokszor és sok időt töltök Vele, hogy teljesen megismerjem. Persze ez lehetetlen, de talán épp ezért olyan vonzó. Szeretem megérteni a kéréseit, beszélgetni vele imádkozás közben. Az idő soha nem akadály, szinte megszűnik a jelenlétében és Ő mindig ráér, hogy meghallgasson. Figyel és érdekli, ki Ő nekem valójában. Elmondani nehéz, mert tele vagyok gátlásokkal, sokszor megtapasztalom a határait. Ezeket szépen lassan lebontja és maradnak a puszta tények, érzések, dicsőítések formájában.

Minden őszintén elmondott ima vagy beszélgetés nagyon mély és intim. Két fél között zajlik és bátran lehet beszélni, mert nem hallja más. A szeretete határtalan, mindent felülír, akkor is, ha szavakkal nem lehet kifejezni, csak dadogva. Átadhatatlan más számára, de mindenkinek megadatik, ha nyitott szívvel és érdeklődéssel keresi.

A kérdéseimre szinte mindig válaszol, de van, amikor sokat kell várni. Ha a temetőben vagyok, ott felhasználja a természetet egy-egy válasza. Úgy helyettesíti a férjemet, hogy enged látni, ahogy ő látott, a gyermekeinket, életünket, kapcsolatunkat, amiben lehet fájdalom vagy már jóvátehetetlen, elrontott dolog, egymás gyengeségeit kiegészítve, de azt is irgalommal és felszabadítóan mutatja meg.

Megszámlálhatatlanul szórja a kegyelmeket minden őszinte szóért, szeretet-megnyilvánulásért. Ez egy egészen megrendítő állapot. Leírni, elmondani, beszélni róla lehetetlen, mert nincsenek hozzá szavak. Kifejezhetetlen. Ezért újra felmerül egy-két kérdés: tényleg átéltem, tényleg átéreztem, esetleg félreértettem?

Minden bizonytalanságomat megcáfolja újra és újra. Megtalálható, felfedezhető magamban a belső béke, a csend, amihez fogható nincs. A csend az Ő csendje, nem az enyém, és az akkor is csend, ha a sír mellett állok, és közben mennek a repülők, amiket még látok is, de nem hallok, vagy éppen ha beszélgetnek mellettem a látogatók.

Hogy ezek a találkozások létrejöhetnek, az a Szűzanyának köszönhető. Ő az, aki minden nehézségben és fájdalomban Krisztus lábaihoz helyezett, mint egy igazi édesanya, aki segíteni akar és tudja, hogy erre csak a fia képes.

A szeretet, ami megerősödött bennem, elkötelezetté tett az Isten iránt. Mindig az jár a fejemben, hogy mivel tudnám viszonozni, meghálálni, kimutatni azon az imán túl, amit az esti csendben tudok elmondani, minden gátlást legyőzve. Engedni, hogy belém lásson, hogy feltárjon mindent, ami még esetleg távol tart tőle.

A Szűzanya iránti szeretetem pedig már elindított a szolgálat útján. Úgy szeretnék szolgálni, hogy közben a háttérben maradjak, a legkisebb feladatokat észrevéve. Ismeretlenül és láthatatlanul kísérni valakit imában. Észrevenni a lehetőséget a legkisebb szolgálatra is.

A találkozások egyik helye az Oltáriszentség. A létszám mindig azonos. Négyen vagyunk: Jézus, a Szűzanya, a férjem, Péter és én. A kérdés pedig még mindig ugyanaz: *szeretsz engem?* Az én szeretetem töredékes, de biztosan tudom, hogy van egy hely, ahol tökéletes lesz.

Labundy Mária

Ha Te is szeretnél rendszeresen erőt meríteni a Jézussal töltött csöndes együttlétből, jelentkez a lelkiőrnek Riszterer Zsuzsinnál:
zriszterer@gmail.com

Nehéz-e megérteni a kereszténységet?

Ez volt a témája a Vigilia márciusi számának. Persze nagyon sok értelmezése van a kérdésnek. Hogyan értjük mi hívők? Hogyan értik meg a gyerekek a hitoktatót? És: miért nem érti a világ a kereszténységet? Az utóbbi értelmezéssel foglalkozik Gáspár Csaba László filozófus és teológus írása, amelyről itt beszámolok. Meggyőzően világítja meg, hogyan értsük a köztünk és a „világ” közti ellentmondást.

Az, hogy egy más vallásban felnőtt ember nem érti a kereszténységet, érthető. De a mai európai kultúra a kereszténység talaján fejlődött ki, miért nem érti a forrását, a kereszténységet? A szerző öt pontban foglalja össze ennek okait:

1. A kultúra takarásában

A vallás és az azon alapuló kultúra nem azonos, a keresztény alapon kifejlődött kultúra ma inkább lefedi forrását, mint mutatná.

A keresztény vallás, amely történelme folyamán hatalmas épületet emelt alapítóeseménye fölé, mára az épület takarásába szorult, az épület jobban látszik és szembe ötlőbb, mint az, amiből kinőtt...

A kereszténység alapító eseménye az Ige megtestesülése, a Megváltó kereszthalála és feltámadása. De ma a világ ettől függetlenül szemléli, kizárólag antropológiai és társadalmi szerepe, funkciója szempontjából, és így félreérti – és félre is teszi, mert vagy veszélyesnek ítéli, vagy csak periférikus jótékonyági szerepet engedélyez neki.

2. Identitások tömegtermelése és nivellálódása

Manapság a nyugati típusú társadalmakban a keresztény vallás ... személyes érzületként és öndefinícióként csupán a szabadon választható identitások egyike...

Ilyen identitás a szabadon választható nemiség (gender) is. Ezek eleve nem tartanak igényt a megértésre, hanem csupán az elfogadásra. ... megértésükről azért sem lehet szó, mert nem tartalmi elemek alkotják őket, hanem az egyén önmeghatározó akarata.

3. A keresztény tanítás mint akadály

A kereszténység úgy gyógyít, hogy előbb közli az emberrel azt, amit legkevésbé sem hall szívesen, hogy halálos betegségben szenved. A ma embere úgy véli, nem szorul rá efféle közlésre, mert egyrészt retteg tőle, másrészt abban bízik, hogy képes leküzdeni.

Azt hiszem, ez a sarokpont. Már régen, amikor meg akartam érteni a felvilágosodásból kifejlődő modern liberalizmust, rádöbentem, hogy legegyszerűbb olyan eretnekségnek tekintenem, amely tagadja az eredendő bűnt (Rousseau). Márpedig ez az, amely alapján megkülönbözteti a kereszténységet a többi vallástól. Ma általános nézet, hogy az ember eredendően jó, csak a hibás intézményes rendszer okozza a bajokat. De az „eredendően jó” emberiség miért alkotott rossz intézményeket? És ha egy jó intézményes rendszert is emberek működtetnek, ahhoz hogy tényleg jól működjön, az intézményes rendszerhez tökéletesen illő emberek szükségesek. Azt hiszem, a többi pontban felsoroltaknak is itt van a gyökere.

4. A modern civilizáció önteltsége

A bűnösség állapotának felismerésén túl a kereszténység mint vallás megértésének további feltétele az emberi végeesség megtapasztalása. ... A modern (nyugati) ember öntelt, létét önmaga tölti föl önmagával, és a vágyaként megtapasztalt hiányt is önnön műveivel akarja kitölteni.

A modern ember nem éli át a határhelyzeteket (születés, felnőtté válás, felnőttkori konfliktusok, betegség, balszerencse, halál), rutin megoldásokba menekül. Ezek elzárják előle az eredendően Ismeretlen és Más megtapasztalásának lehetőségét.

5. A kishitűség akadályai

Ugyanakkor a modern fogyasztói társadalom tömegembere egyszerűen nem hiszi el, hogy ő olyan fontos, hogy egy isten áldozza fel magát érte, kizárólag szeretetből, „ingyenesen”.

Bár a szerző nem említi, ide illik az általános színvonal csökkenése is. A tömegmédiá mindenkit ki akar szolgálni, ezért sokszor ijesztően primitív a színvonala. És ez nem csak a médiára jellemző. Már a hetvenes években hívta fel a figyelmemet egy munkatársam arra, hogy a háború előtt egy mesterember szégyellt kontármunkát kiadni a kezéből. És ma?

A szerző szomorú képet fest, de mi is ilyennek látjuk. Viszont hogyan lehet az, hogy a keresztény alapon kifejlődött kultúra ilyené vált? Kezdetben a kereszténység jól elkülönült a világtól, abban az értelemben, ahogy Pál apostol használja a világ szót. Amikor azonban a hatalom is „keresztény” lett, ez a határ elmosódott, – a hatalom pogány örökségei, emberi korlátai is befolyásolták kultúránk kialakulását. Tragikus, hogy valószínűleg e nélkül nem alakult volna ki a keresztény Európa. Ennek az ára, hogy a felvilágosodás elszakadt az Egyháztól, majd a kereszténységtől is. Pedig kiindulópontjai tipikusan keresztény eszmék: az egyén fontossága, egyenlőségünk függetlenül nemtől, származástól, társadalmi helyzettől.

* * *

A szerző végső következtetése, hogy érveléssel nem terjeszthetjük, védhetjük sikeresen kereszténységünket. Utolsó mondata:

Segítséget egyedül attól remélhetünk, aki a keresztény vallást útnak indította.

Természetesen mindent csak Neki köszönhetünk, de Ő rajtunk keresztül működik. Ha az érvelés nem is, de a példaadás működhet. Ha környezetünk látja a boldog családokat, a bajaikkal megbirkózó embereket, – kíváncsi lehet, mi a titkunk. Ehhez azonban nekünk kell megújulni.

Szőts Miklós

Kétszer is „igent mondtam”

Talán emlékeztek, hogy májusban írtam az „Igent mondok” online női lelkigyakorlatról. 30 napon át elmélkedhattunk Mária életéről több ezren az országban. Sokkal nehezebben ment nekem, mint amire számítottam.

Gondom volt az imára szánt idő megtalálásával, nem tudtam eléggé ráhangolódni az elmélkedésre. Az ajánlott zenék, képek segítettek a leginkább, jó volt ilyen aláfestéssel gondolkodni egy pár percet az adott napi kérdésről. Volt, hogy a korábban már átgondolt, megszokott válaszokat adtam magamnak, így nem volt átütő élmény. Nem is képzeltem, hogy ennél többet is adhat ez a pár hét, hiszen a heti kiscsoportos megosztásokon is hasonló nehézségekről számoltak be az anyukák. Az utolsó ilyen beszélgetésünkön mégis felmerült, hogy mi lenne, ha újra igent mondanánk. Így újrakezdtük a 30 napos lelkigyakorlatot.

Sokkal tudatosabban indultam újra el az úton és sokkal több kegyelmet kaptam: minden reggel korán keltem és így volt időm nyugodtan imádkozni. (Egyébként a lelkigyakorlat legmeghatározóbb gyümölcse számomra pont ez, hogy végre megtaláltam a reggeli imádságom helyét a napban.) Napról napra tényleg vezettem a füzetet, pár szóval leírtam a benyomásaimat és rögzítettem az adott napra vonatkozó konkrét döntést is. Például: „*Ma nem fogok idegeskedni a reggeli rutin alatt.*”

„Ma különösen is odafigyelek a beszélgetéseimre, hogy vissza is tudjam mondani, amit megosztanak velem.” „Ma minden gyerekkel játszok fél órát.” „Ma nem eszek édességet.” „Elmondok egy imaórát a mai napi zsolozsmából.” „Ma minden tettemhez hívom a Szentlelket.” „Ma nem nyafogok a meleg miatt.”

Nem mindent sikerült megvalósítanom, de mégis tudatosabban éltem meg a mindennapokat. Igyekeztem, hogy lépjek túl a sablon-válaszokon és valóban azt írjam le, ami bennem van. Erre példa a gondoskodás: évek óta szerepel a jó tulajdonságaim listáján, hogy gondoskodó vagyok. De a lelkigyakorlat során jöttem rá, hogy igazából nem jó szívvel, hanem a legtöbbször csak kötelességből teszem. Azóta odafigyelek, hogy amennyire tudom, valóban szolgálatként, Isten nagyobb dicsőségére készítem az ételeket, etessem a gyerekeket, pelenkázzam a kicsit, mossak és takarítsak. (Mivel a lelkigyakorlat óta már több hónap eltelt, van, hogy napokon át eszembe sem jut ez a magasztos cél, de időről időre innen-onnan kapok emlékeztetőt.)

Köszönöm a szervezőknek, hogy a vírushelyzet és a kisgyermekes lét miatt ellaposodott lelki életemet fel tudták pörgetni ezzel a lelkigyakorlattal. Így egyre több mindenre tudok Máriához csatlakozva igent mondani, ezáltal Isten szeretetét közvetíteni a környezetemben.

Borbélyné Margit

ALFA-Forrás

A régi időkben senki nem volt magányos. Persze akkor is sok volt az egyedülálló, család nélkül élő ember, de ez még nem jelentett magányt. Ha valaki egyedül érezte magát, akkor elment vízért. Vízért amúgy is el kellett menni, mert még nem volt vízvezeték. A faluban, városban volt a kút vagy a forrás. Ha valaki odament a korsójával vagy vödrével, akkor nagy valószínűséggel találkozhatott egy másik emberrel, aki szintén oda igyekezett. Üdvözölték egymást, megbeszélték, hogy ki hogy érzi magát, merre haladnak a világ dolgai, hírt adtak az ismerősökről is. Még izgalmasabb volt a helyzet, ha idegennel találkoztak. Egy új embert, rajta keresztül egy új világot ismerhettek meg. Akár az is előfordulhatott, hogy egy ilyen találkozás sorsfordítónak bizonyult – gondoljunk csak a számariai asszonyra! A kút, a forrás mindig is a világhoz, a közösséghez kapcsolódás helye volt. Az pedig nem lehet magányos, aki közösségben van a többiekkel.

Ha manapság víz kell, akkor elég kinyitni a csapot. Ha a közösséghez kapcsolódás illúziójára vágyunk, akkor elég felmenni az internetre. Jönnek szembe a lájkok, ordítanak az egók, csillog-villog minden, aminek kápráznia kell. Mi a helyzet akkor, ha megérezzük azt a legbelülről fakadó vágyat, hogy valaki őszintén, szívből ezt mondja nekünk:

– Üdvözöllek barátom! Hogy érzed magad? Mi van veled?

Mindenkiben él ez a vágy, csak van, aki nem meri felismerni, beismerni, megfogalmazni. Jó tartozni valahova. A legtöbb embernek sikerül. Másoknak nem megy olyan könnyedén. Sokan érzik azt, hogy mindenhol csak falakba ütköznek, idegenek, kívülállók maradnak. Sokan csak nehezen nyílnak meg, és mire feloldódna, vége is a társalgásnak. Sokan úgy érzik, hogy olyan problémák terhelik őket, amik totálisan uralják az életüket, tematizálják – ezzel kiüresítik – a kapcsolataikat. A legtöbben viszont úgy gondolják, hogy minden a legnagyobb rendben van, és csak átmenetileg töltik évtizedek óta magányosan a szentestét. Az albertfalvi plébánia karitászcsoportha évek óta oszt péntek reggelente kenyeret, tartós élelmiszert a rászorulóknak. Sokszor észleljük azt, hogy néha a kenyérnél is fontosabb egy jó szó, egy mosoly. Környezetünkben pedig azt látjuk, hogy sokakban él az elemi igény arra, hogy a közösséghez kapcsolódjanak. Nemcsak a szegények, elesettek, az úgynevezett „rászoruló” szomjaznak társaságra, hanem rengeteg ember.

Úgy gondoltuk, hogy egy komoly, nagy feladatra vállalkozunk: fakasztunk egy forrást Albertfalván, ahova mindenkit várunk. Persze ez egy jelképes forrás: egy hely, egy klub, egy közösségi alkalom, ahova bárki eljőhet, hogy a közösséghez kapcsolódjon, beszélgessen, hogy tartozzon valahova. Persze ha vizet kér, azt is kaphat.

Az ALFA-Forrás egyelőre kéthetente, **minden páros héten kedden, 18 és 20 óra között** lesz megtartva a Szent Mihály Községi Házban. **Az első alkalom október 5-én lesz.** Szeretettel várunk mindenkit, aki beszélgetne, csevegne valakivel. Várjuk azokat, akiktől nem kérdezik meg, hogy hogy vannak. Várjuk azokat is, akik szívesen beszélgetnének idegenekkel, akik őszintén kíváncsiak rá, hogy hogy van a másik ember. A közösségi klubot a Katolikus Karitás szervezi, de vallástól, világnézettől függetlenül szívesen látunk mindenkit.

Kedves Barátom! Ha van közösségre, társaságra szomjazó szomszédod, rokonod, barátod, ismerősed, akkor légy szíves, karolj belé, gyere el vele az ALFA-Forráshoz, és maradj te is beszélgetni! Útközben pedig kérdezd meg tőle:

– Hogy érzed magad? Mi van veled?

Bene Lajos

Naponta Elmegyek Krisztushoz avagy a szeretet áradása Horányban

„Én kis ceruza vagyok Isten kezében, aki a világnak szerelmes levelet ír. Ő gondolkodik, ő ír. A ceruza nem képes arra, hogy ezt megtegye.” – Teréz anya fenti gondolatai cikáztak át a lelkemen hónapokon keresztül, amíg a nyári táborokra készültem. Az Atya kezében ceruza voltam, és többek között általam írta a közösség szívébe kegyelmeit. Hála és dicsőség Istennek, hogy szerelmes levele nyitott szíveket talált mind a hittan-, mind a családos táborban!

A nyári táborok közösségépítő hatása vitathatatlan, különösen két olyan év elmúltával, amikor alig-alig találkozhattunk, vagy ha mégis, az online formában történt. Épp ezért sürgetett a Lélek még télen, hogy bízunk a nyári lehetőségekben.

Még javában februárt írtunk, erősen dühöngött a vírus, amikor elkezdünk gondolkodni azon, hogy nem hagyjuk ki ezt a nyarat táboroztatás szempontjából. Az Egyház készül a kongresszusra, mi pedig tábori közösségben felkészítjük a lelkünket erre az ünnepre.

Bizalmukat a Jóistenbe vetve leporoltuk a tavalyi évre kidolgozott témákat, felnőtt- és ifi-vezetőket toboroztunk, meghirdettük a táborot a gyerekeknek, és szállást is találtunk. Anélkül, hogy tudtuk volna, lehetséges-e ottalvós tábort szervezni, elkezdtek a munkát.

A téma az Eucharisztia bibliai alapjai, hozzávaló kézműves munkák, vetélkedők, közösségépítő játékok, sportversenyek – lehetőleg vizesek. Ezek tették ki az előkészítő beszélgetéseket, illetve a megvalósítást is. Összegezve, a lélek-test-szellem egységét igyekeztünk harmóniába hozni, és tartani.

Folyamatos imádsággal fordultunk az Úrhoz, kértük az áldását a gyerekekre, az ifikre, és a vezetőkre. És az Úr velünk volt!

Velünk táborozott szentségi alakban, hiszen nekünk, albertfalviaknak abban a kegyelemben van részünk, hogy táborainkban részt vesz Henrik atya. És ahol Henrik atya, ott Jézus. Így vált lehetségessé és megvalósíthatóvá a NEK betűszó újraértelmezése: Naponta Elmegyek Krisztushoz.

Kora hajnalban arra ébredtünk, hogy a madarak különböző trillákkal dicsérik Teremtőjüket. Többen, és nem csak a felnőttek, társultunk ehhez az imához. Egészen különleges és megnyugtató a Jóisten tenyerén hálát adni az ébredő új napért, és azt órá bízni. Jó volt találkozni minden reggel a gyerekekkel, jó volt látni a nap folyamán is, hogy a kiscsoportok beszélgetéseik során be-betérnek Jézushoz a kápolnába. És minden nap szentmisén vettünk részt.

Szemlélatomást elindult a szeretet áramlása. A táborlakók között békeesség, vidámság, figyelmesség, nyitottság volt az alaphangulat. A második napon hatványozódott mindez, mivel a kenyérszaporítás kapcsán azt a feladatot kapták, hogy jelezzék nekem, ha valamelyik társuk jót tesz nekik. Egész nap, sőt a többi napokon is folyamatosan jöttek hozzám, hogy írjak pontot ennek, írjak pontot annak. Ráadásul ezek a pontok a csoportot gazdagították!

Sok mindent megtanultak ezáltal a gyerekek: megtanulták, hogy jót tenni jó. Megtanulták észrevenni és elfogadni másnak a segítségét, és megtanultak a közösségért áldozatot hozni.

Hasonlót élhettek át az első éjszakai bátorságpróbán is.

Közös(s)égi találkozások

A nagyobbak vigyáztak a kisebbekre, a kicsik rábízták magukat a nagyokra. Pedig volt ijesztgetés, szembekötés és koromsötét. Hazafelé pedig szájjár! Számomra mindig megdöbbenő Lélekáradás a csendkapu. Évek óta, aki áthalad a csendkapun, elhallgat, és néma csendben halad a kijelölt cél felé. Jelen esetben a táborba, az ágyba.

A Krisztus-jelenlét kicsúcsosodása az utolsó esti szentségi körmenet volt. Sötét volt már, a gyerekek a bibliai városokról elnevezett házakban várták Jézust énekekkel, az adott városban történt események eljátszásával. A szentségi Jézus mint a világ világossága Henrik atyával Kánából indult, és Betlehemben, Názáretben, Jeruzsálemben, Betánián, Kafarnaumon, Jerikón és Emmauszon keresztül, egyre növekvő kísérettel érkezett a tábortűz helyszínére. Itt a búcsúesti vidámkodás várt ránk.

A négy nap folyamán többször adódott lehetőség arra, hogy csak ültünk, és gyönyörködtünk a gyerekekben, ahogy együtt bolondoztak, vagy a fiatalokban, ahogy beszélgettek, gitároztak és énekeltek.

Boldog örömmel adtunk hálát Urunknak minden kegyelméért a táborzáró szentmisén immár a szülőkkel együtt.

Mickó

Segítőként Horányban

Az idei hittantáborra duplán is készültem, hiszen iskolás gyermekeim résztvevőként, én magam pedig segítőként mentem. Még nem voltunk ilyen felállásban táborozni. Én is voltam már nélkülük, ők is voltak már nélkülem, családos táborban vettünk már részt együtt, de úgy nem voltunk még, hogy nem az anyukájuként voltam jelen. Izgultunk, de minden várakozásunkat felülmúlta az ott töltött négy nap.

Sokan jöttünk össze, Albertfalváról és Kelenvölgyből egyaránt. Öröm volt nézni, ahogy a gyerekek és tapasztalni, ahogy mi, felnőttek

nagyon hamar megtaláltuk a közös hangot. Igazán remek indítása volt a napoknak a fák koszorújában, a nap első sugarai alatt Istent dicsőíteni. Élmény volt hallgatni, ahogy napról napra hangosabban cseng a gyerekek éneke a szentmiséken, ahogy estéről estére bátrabban nyitják meg a szívüket (és a szájukat) imában az Oltáriszentség előtt. Sokunknak lehetett a tábor csúcspontja az utolsó este körmenete, amelyben Jézus látogatott el minden házhoz, a gyerekek pedig énekkel, imádsággal, kis előadással készültek Neki! Felemelő látvány volt, ahogy izgatottan várták, lesték az Urat.

Ez az este nemcsak imádságban volt emelkedett. A tábortűz ropogása melletti vicces játékok, nevetések is maradandó élménnyé tették az utolsó együtt töltött estét.

Minden fáradság ellenére feltöltődve jöttünk haza. Hálás vagyok minden mosolyért, minden játékért, minden beszélgetésért és legfőképpen minden nyitott szívért!

Pohlingerné Betti

Somogydöröcskén jártunk...

Sok-sok éve halljuk a hirdetésekben, hogy lesz családi tábor, szeretettel várják a testvéreket, családokat. Mi ebben az évben mondtunk igent erre a hívásra és nagyon jól döntöttünk.

Picit bátortalanul vágtunk neki, nem tudtuk, mire számíthatunk, hogy tudunk majd beilleszkedni, milyen környezetbe kerülünk, fel tudjuk-e venni a fonalat...

A szervezés Mickó és Laci részéről nagyon alapos, megfontolt és figyelmes volt. Érezhető volt a szakértelem, a rutin, a sok energia, amit már előzetesen befektettek. Minden program a helyén volt, pont elég hosszú volt és vidám, befogadható, mindenki számára élvezhető és érthető.

A helyszín, egy eldugott kis zsákfalú, csupa egyforma házzal, melyből mi nyolcat foglaltunk el, minden programot és igényt kielégített. Szép nagy ebédlő volt, ahol elfértünk és elég nagy asztalok ahhoz, hogy két család kellemesen beszélgethetett étkezés közben, ezzel megteremtve az ismerkedés, kapcsolattartás lehetőségét. A tábor területén három nagy szabadterület van, ami csodálatos volt a szabadtéri szentmiséhez, a természetközeli dicsőítő szentségimádáshoz, és a felszabadult játékokhoz, sportvetélkedőkhöz, melyekből nem volt hiány.

A házak közt fából készült, fedett beülők voltak, ahol a családi rejtvényeket oldottuk meg, melyek elgondolkodtató kérdések mentén vezettek. Véletlenszerűen összeállt kiscsoportos beszélgetéseken vettünk részt, sok jó gondolatot és érzést, élményeket átélve nap mint nap.

A szállás igazi tábori élmény, csikorgó mennyezettel, vasággal, szaladgálással és nevetéssel, de ez is csak a jókedvet fokozta. Az ellátás nagyon bőséges volt, senki sem maradt éhen, dinnye és Laci által felkínált jégkrém is volt a repertoárban, nem csak a gyerekek nagy öröme...

Esténként Bálint és Orsi gondoskodott az Éterbárban megalapozott ismerkedő, humoros és sok nevetést biztosító játékokról. A sok megelőző munka és alapos felkészülés itt is érezhető volt, mindig volt új ötletük, játékuk, kifogyhatatlan volt a tárházuk.

Henrik atya előadásai közelebb vittek minket Jézushoz, kibontottak egy részt az evangéliumból, számunkra még érthetőbbé téve. A kánai menyegzővel kezdtünk, ennek a házasságra vonatkozó aspektusait és levonható következtetéseit vizsgáltuk, amellet a Jézussal való találkozás fontosságára is rámutatva, mintegy párhuzamba állítva: „a szentáldozásban egyesülünk Jézussal”, egységre lépünk vele. Ezt az egységet kell keresnünk a házasságunkban is, ezt a szeretetet kell tükröznie. Elméltünk még a kenyérszaporításról és az utolsó vacsoráról is, felismerve ezeknek a részeknek a saját életünkre vonatkozó elemeit.

Számomra nagy feltöltődés volt az esti dicsőítő szentségimádás, ahol Gabesz igazán profi zenei kíséretével, dalaival és az egész közösség együtt éneklésével, imáival, teljes egységben éreztem magam Jézussal. A természetbe helyezve – mely számomra még nagyobb élmény – csodálatos volt. Denevérek köröztek felettünk, a csillagos ég borított be minket, a kis gyertyák pislogtak: olyan „hazaértünk” érzésünk volt... Utolsó este nem tudtam elmenni a szentségimádásra, technikai akadály miatt. De úgy alakult, hogy Jézus jött el hozzám: Henrik atya pont aznap tartott körmenetet és így a találkozás nem maradt el. Megint bebizonyosodott számomra, hogyha várom Jézust, találkozni akarok vele, Ő eljön hozzám.

Ezzel a kis csodás élménnyel zárult számomra a tábor, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Köszönet érte mindenkinek, aki segítette ennek a megvalósulását.

Csabai Zsuzsi

Somogydöröcske titka

Két év hosszú idő. Különösen akkor, ha a közösségünk olyan ünnepére kell ennyit várni, mint a családi tábor. A tábor előtti beszélgetéseink alapján a többiek is nagyon vágytak már egy ilyen együttlétre, itt ugyanis egész más módon tudunk találkozni egymással. A kapcsolatoknak, beszélgetéseknek valami egészen más minősége jön létre, mint év közben a misék után, vagy akár a családcsopartos találkozókon. Vajon mi a titka annak, amit Henrik atya úgy fogalmazott meg, hogy a tábor második-harmadik napjára *„ledőlnek közöttünk a falak”*?

Nem biztos, hogy sikerül, de kísérletet teszek a titok megfejtésére. Miben más a tábori együttlét, mint a hétköznapi találkozásaink? Biztosan része a titoknak a helyszín. Hogy nem otthon vagyunk. Azzal, hogy eltávolodunk a hétköznapijaink megszokott helyszíneitől, könnyebb otthagynunk az otthoni, munkahelyi hétköznapi gondokat, aggodalmakat is. Ez az eltávolodás persze egy kicsit az otthon megszokott kényelem feladását is jelenti, rákényszerítve minket, hogy – divatos kifejezéssel – „kilépjünk a komfort-zónánkból”. A somogydöröcskei szállás nem melleleg szép is. A házak a falura jellemző sváb tornácos parasztházakat idézik fehérre meszelt falaikkal és barna, meg zöld spalettás ablakaikkal.

Az augusztusi nap délutáni ferde fénye még hangulatosabbá teszi a léckerítést és házak közötti téglával kirakott utcácskákat. Azonban ez a titoknak csak egy kis része.

Nagyobb része, amire néha emlékeztetjük is egymást, hogy mindnyájan egymásra nyitott szívvel jövünk el. Ez már egy jele annak, hogy közösség vagyunk és össze akarunk tartozni. Össze vagyunk zárva egymással öt napig és ezt egy lehetőségnek tekintjük, hogy egy kicsit jobban megismerjük egymást, valami többet megtudjunk a másikról. Új szemmel tekintünk egymásra, megengedve, hogy aki elég bátor hozzá, hogy megnyíljon, valami újat mutathasson meg magából. Ez egy nagyon izgalmas dolog: felfedni valamit az igazi önmagamból és meglátni a szépet abban, amikor valaki megtisztel azzal, hogy megnyílik felém.

Az is fontos része a titoknak, aki miatt együtt voltunk. Őmiatta ismerjük egyáltalán egymást, nélküle talán sose találkoztunk volna, a nagyvárosban csak elmennénk az utcán egymás mellett. Igen, Jézusra gondolok. Ő az, aki körül az idei tábor beszélgetései is forogtak. Mickó és Henrik atya az Oltáriszentség jelentőségét világította meg az életünkben a rá mutató szentírási történeteken (a kánai menyegzőn, a kenyérszaporításon, az utolsó vacsorán) keresztül. Azon lehetett lemérni, hogy mennyire sikerült elvárásolniuk minket, hogy az elmékedéseik utáni kiscsoportos beszélgetéseken a teljesen különböző összetételű, véletlenszerűen összesorsolt kiscsoportok mindegyikében nagyon mély, hiteles tanúságtételeket osztottak meg többen is.

Ezek olyan pontjai voltak számomra a tábornak, amikor úgy éreztem: Jézus tényleg itt van köztünk. Ő adott bátorságot ezeknek a testvéreknek, hogy megosszák életük olyan nehéz pontjait, ahol csak Jézusra számíthattak, Ő pedig segített nekik. Felemelő volt hallgatni őket.

Közös(s)égi találkozások

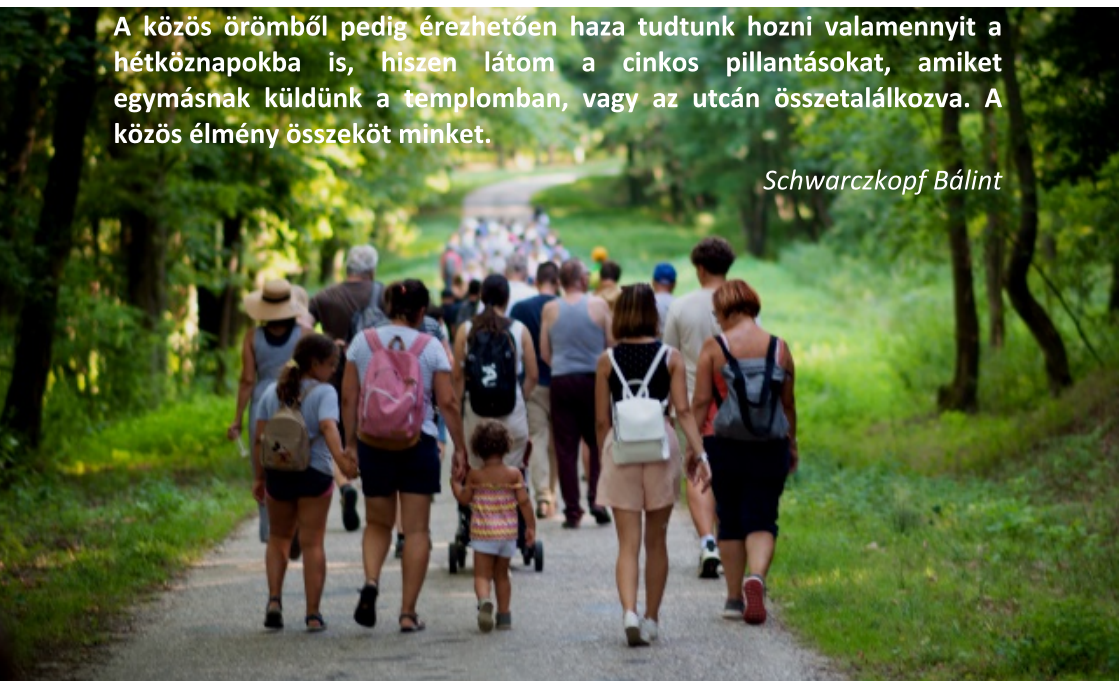
Tovább erősítette Jézus jelenlétét, hogy az egyik szoba kis kápolnának lett berendezve, ahol folyamatosan ki volt rakva az Oltáriszentség és bárki bemehetett, hogy vele legyen. Ezzel a lehetőséggel többen éltünk is. Volt egy éjszaka, amikor egy órás váltásokban egész éjjel (!) valaki mindig volt bent az Oltáriszentség mellett. Nem tudom, a többieknek mit adott az az egy óra, de bennem nagyon nagy csönd és békesség született.

Biztosan hozzátett a különleges együttlét titkához a mindennapi szentmise, ami az ebéd előtt a napjaink részévé vált. A miséknek két kis csodája volt a gitáros csapat lelkesedése és a kis ministránsok odaadása. Minden napot énekes imádsággal kezdtünk és közös szentségimádással búcsúztatunk, utolsó nap egy rendhagyó körmenettel, melyben Henrik atya körbevitte az egész táboron az Oltáriszentséget, mi meg sorra csatlakoztunk hozzá. Ezzel is jeleztük, hogy Jézus az ura az egész táborunknak.

Talán ezek a dolgok így együtt hozták létre azt a titkot, ami a táborunkat különlegessé tette számunkra. Mindezek fölött már csak hab volt a tortán a közös kiránduláson az albinó szarvas keresése (tényleg láttunk egyet!), a közös sport öröme, az új sportágként debütáló vizes frizbis csapatjáték (Vas Zoli fergeteges sportkommentárjával), az esti játékok és beszélgetések és a többi vidám és laza együttlét. Az alap, amire mindez épült, Jézus volt.

A közös örömből pedig érezhetően haza tudtunk hozni valamennyit a hétköznapiakba is, hiszen látom a cinkos pillantásokat, amiket egymásnak küldünk a templomban, vagy az utcán összetalálkozva. A közös élmény összeköt minket.

Schwarczkopf Bálint

Közös(s)égi találkozások

Az imádságból született közösség

Az albertfalvi egyházközség legfiatalabb családközsége néhány hónapja alakult, a tagjai mégis már régebb óta ismerik egymást. Van egy dolog, ami már évek óta összeköti őket: a közös imádság. Ám ők úgy érezték, még többre vágynak. Hogyan alakul egy imakörből családközség? Riportunkból kiderül.

A kilencedik emeleti lakótelepi lakás nappalija megtelik a körbe rakott székekkel és az előkészített szendvicsekkel, finomságokkal. Bár elsőnek érkezünk, máris érezhető a levegőben a készülő együttlét jó hangulata. Sorban megérkezik minden házaspár – néhányan kisbabával – és kellemes, nyüzsgő légkörű beszélgetés alakul ki. Egyszer csak spontán gitározás mellett néhányan elkezdenek énekelni egy taizéi dalt, amibe sorban bekapcsolódik mindenki. A jelenlévők hamar egymásra hangolódnak.

Hogyan ismerkedtetek meg egymással közelebbről?

Az egész a baba-mama szentségimádással kezdődött. Miks Imi három éve lelkiőr szolgálatot vállalt egy csütörtök délelőtti órában. Egy idő után megkereste őt Bertha Eszter, Szmola Ricsi felesége, hogy lehetne-e az ő időpontjában baba-mama imaóra, ahol a világosság rózsafüzért imádkoznák. Imi nyitott volt az ötletre és az alkalom meghirdetését követően egyre többen csatlakoztunk hozzájuk. Ezeken az imaórákon a családok személyes örömei, nehézségei voltak az imaszándékok, így egyre többet megtudtunk egymásról, egyre mélyebben megismerkedtünk. A közösen mondott ima elmélyítette a kapcsolatunkat. Az egésznek a lelki motorja Eszter volt, aki néha fejből akár prédikációnak is beillő mély lelki gondolatokat osztott meg egy-egy alkalmon. A közös imák a karantén időszaka alatt is megmaradtak. A körülményekhez alkalmazkodva egy esti, gyerekek lefektetése utáni időpontra helyeztük át az online találkozókat. Ágh Nórinak köszönhető, aki rendületlenül küldözgette az e-maileket, hogy ekkor sem feledkeztünk meg a rendszeres heti imádságunkról.

A képen a hátsó sorban balról: Magony Andor, Zábrák Dénes és Kinga, Czikkely Feri, Ágh Nóri, Miks Imi és Csáky Anti. Elöl balról: Marony-Biró Kata, Csáky Veronika és Miks Tündi.

Mikor és hogyan merült fel bennetek a csoport megalakításának igénye?

Többünkben is felmerült az igény, végül Henrik atya adta meg a végső lökést idén tavasszal, amikor látogatóban volt a Csáky családnál, Antinál és Veronikánál, és megkérdezte: ha tényleg szeretnétek családközösséget indítani, miért nem kérdezitek meg a többieket? Azt mondta, nagy előny, hogy mi már biztosan tudunk együtt imádkozni, ami fontos lenne minden kisközösségben. Megkérdeztük egymást és kiderült, hogy mindenkiben hasonló vágy él.

Hogyan alakult meg a csoport?

Az első, alakuló találkozásunk júniusban volt, ami egy bemutatkozó alkalom volt. Ezután legnagyobb örömünkre a találkozások nyáron sem szakadtak meg. Szerveztünk egy közös strandolást a Balatonon és fantasztikus érzés volt, hogy erre mindenki eljött! Ebből is látszott, hogy az újdonsült csoport fontos mindnyájunknak.

Kik a csoport tagjai?

A Miks házaspár: Tündi és Imi, a Zábrák házaspár: Kinga és Dénes, a Csáky házaspár: Veronika és Anti, a Magony házaspár: Kata és Andor és a Czikkely házaspár: Nóri és Feri. Tiszteletbeli tagok még Dám Réka és Bertha Eszter, akikkel az imádságokon továbbra is találkozunk. Minden családban kis gyerekek vannak, ezért vasárnapra tűztük ki a találkozóink időpontját, mert ez az a nap, amikor legkönnyebben meg tudjuk oldani a gyerekek felügyeletét. A legkisebbeket pedig, akiket még nem tudunk másokra hagyni, elhozzuk a találkozókra. Úgy gondoltuk, azért is jó vasárnap találkozni, mert ez talán az egyik legjobb módja, hogy az Úr napját megszenteljük.

Miért választottátok a „Vándorok” nevet?

Mert úgy gondoljuk, hogy mindnyájan csak vándorok vagyunk ebben az életben, akik az igazi otthonunk felé tartunk. De azt is jelenti, hogy akik eddig vándornak éreztük magunkat Albertfalván, itt otthonra találtunk.

Milyen beszélgetési témáitok vannak?

Úgy döntöttünk, hogy beszélgetéseinket a Háló Egyesület „Felütés” című kiadványa alapján építjük fel. Elhatároztuk, hogy minden alkalomra más házaspár fog felkészülni, a házigazda szerep pedig egy másik házaspáré, hogy ne terheljünk meg egy családot kétféle feladattal. Egyébként az alakuló találkozásunk és a nyári kötetlen együttlétek után a mai a második „rendes” alkalmunk, ma kezdjük el feldolgozni a „Felütést”.

Mit jelent nektek a csoporthoz tartozás? Miért jó egy ilyen közösségbe járni?

A karantén időszaka alatt, amikor a barátaink közül sokakkal elsodródunk egymástól, ez az imakör egy biztos pont volt számunkra. Jó dolog megosztani egymással az életünk terheit és örömeit a közös imádságban.

Mit javasoltok azoknak, akik csoportot keresnek?

A csütörtöki ima alkalmaink nyitottak, bárki csatlakozhat. Talán egyszer majd egy másik családközösség is kinő belőle. Várunk szeretettel minden érdeklődőt a templomba szentségimádásra csütörtökönként 10 és 11 óra között.

Schwarczkopf Orsi és Bálint

Szent Rita Albertfalván

Több mint négy évvel ezelőtt, 2017 májusában Péليفöldszentkeresztben plébániai napot tartottunk. Az egyik programon belül kis csoportokba tömörültek az egymáshoz közel lakók. Minden csoportnak nevet kellett adni és valamiféle közös felajánlásra is szükség volt. Mivel éppen Rita névnap közeledett, a mi csoportunk Szent Rita nevét vette fel. Némi tanácskozás után valaki bedobott egy ötletet, ami teljesíthető vállalásnak tűnt: Jöjjünk össze minden hónap első szerdáján az esti szentmisén és imádkozzunk együtt a közösségi házért. Akkoriban még csak ígéret volt a közösségi ház, ezért eléggé helyén való volt az imaszándék.

A gondolatot tett követte. Gyorsan összehoztunk egy levelező listát, amin a következő hónaptól már értesíteni lehetett a csoport tagjait, hogy ismét első szerda lesz. Hónapról hónapra összegyűltünk azokon a megbeszélte első szerdai miséken. Voltunk páran, akik nagyon komolyan vettük ezt a felajánlást, és igyekeztünk mindenképpen szabaddá tenni a szerdai estéinket. Akadtak néhányan, akik kevésbé voltak aktívak, de lélekben ők is velünk tartottak. Idővel aztán még néhány lelkes tag csatlakozott hozzánk a közelbe költözött hívek közül. Többek között ők hívták fel rá a figyelmünket, hogy Casciai Szent Rita (ünnepnapja: május 22.) a reménytelen ügyek védőszentje. Talán nem túlzás megállapítani, hogy közösségi ház dolgában is volt min munkálkodnia.

Azt is tudjuk már, hogy egy közösségi házhoz nem csak sóder, cement, mész és egy nagy halom pénz kell, hanem sok-sok kis imatégla is. Úgy tűnik, hogy Albertfalván ezekből az immateriális összetevőkből is volt elegendő. Nagyon remélem, hogy a sok meg nem nevesített imádkozó mellett, a Szent Rita kör kis imatéglái is hozzájárultak ahhoz, hogy ma már készen áll a Szent Mihály Községi Ház.

„A mór megtette kötelességét, a mór mehet”

Kitűzött célunkat elértük. 51 hónapon keresztül tartó imaláncunkat a csoport adminisztrátoraként befejezettnak nyilvánítottam és ünnepélyesen lezártam. Az igazi nagy munka viszont még csak ezután kezdődik. Arra buzdítok minden közelben és távolban lakó testvéreimet, hogy munkálkodjunk azon, hogy a közösségi ház „élete” igényes tartalommal teljen meg. Nincs akadálya annak, hogy újabb imacsoportok és velük együtt új munkacsoportok alakuljanak. Minél előbb lakjuk be és tegyük együtt élővé ezt a házat, ne kelljen segítségül hívnunk ehhez a reménytelen ügyek védőszentjét, Szent Ritát!

Kiss István

Hozzád a viharban

Talán elvonult a vész
Imát mormol az ég
Villámok szórják még dalukat
A harangok hangja megszólal

Talán új napra ébredünk
Derűsen ragyog majd a Nap
Angyalok festenek felhőket
S ünnepre kongat a harang

Talán ha mind meghallják, hogy
Hívsz, vársz és remélsz
Dicsőít majd minden ember,
Kik bűneiért szenvedtél

Tartalom

Szavak, suttogás, lehelet, élet
Átéled
Megborzongsz
Figyelsz
Nézel

Ölelés, szeretet, csók, otthon
Átitat
Melenget
Megtart
Forró

Mesél, szalad, úszik, hallgat
Átvisz
Repít
Körülvesz
Bókol

Templom, virág, halál, lélek
Befogad
Növöget
Átsegít
Ébred

Rajos Boglárka versei

3 napom a NEK-en

Cikkünkben iskolánk egyik hatodik osztályos diákjának élménydús beszámolóját olvashatjátok.

Szept. 5. vasárnap – Nyitó-mise

A suliból indultunk különbusz-szal a Hősök terére. Amikor odaértünk, kérték a kódomat a jegyemen. Utána történt egy szigorú táskaellenőrzés, és már mehettünk is be. Megcsodálhattunk pár előadást, a táncosok között egyik osztálytársnőm is szerepelt, aki még a kivetítőn is látható volt. Majd kezdődött a szentmise, melyen nagyon sok püspök, pap és miniszter vett részt.

Szept. 10. péntek – Expo

Vonattal gyorsan odaértünk a helyszínre, már 9 óra előtt

becsatlakoztunk a reggeli dicséretbe. Az "A" pavilonba már akkor is rengetegen megérkeztek, de az ünnepi nagymisére teljesen megtelt. 150 kórus-tag énekelt, és 50 fős zenekar is kísérte őket. Szinte minden részt más-más nyelven mondtak, de szerencsére kaptunk rádiót a szinkrontolmácsolás hallgatásához. Fellépett egy ember, aki bibliai történeteket rajzolt a homokba egy üveglapon. A kivetítőn látszott, ahogy az ujjaival folyamatosan alakította a homokképeket a zene ritmusára. Aztán meghallgattuk Áder János köztársasági elnök úr nagyszerű beszédét és tanúságtételét, amit dupla vastapssal köszöntek meg a hívek. Nagyon megérte elmenni, mert különleges programokon vehettünk részt. Egy međugorjei pap például az előadása közben énekeket tanított, és még meg is táncoltatott minket.

Szept. 12. vasárnap – Zarándoklat és pápai zárómise

Korán kellett kelni, hogy odaérjünk, de 40 perc autózás után már ott is álltunk a belvárosi főlébánia-templomban. A Hungarikum Együttes tartott áhítatot, akiket nyáron egy abaligeti misén ismertünk meg. A zarándoklat 7:45-kor a Március 15. térről indult, elhaladt a Szent István-bazilika mellett, és a Hősök terén fejeződött be. A mi közösségünknek is volt külön keresztje, amit felváltva vittünk legelől. Fiatalokból álló fúvós zenekar kísérte az énekeket. Végig motoros rendőrök zárták le az utakat nekünk. Bőjte Csaba testvérrel is találkoztunk 2000 székely zarándok élén. A hosszú ellenőrzéseken sikeresen átjutottunk.

Első dolgunk az volt, hogy az Andrássy úthoz mentünk, mert ott vezették végig a pápamobilt Ferenc pápával. Egészen közelről láthattuk őt! Amikor a pápa visszaért az oltárhoz, elkezdődött a szentmise. Hatalmas, 1500 fős kórus és nagy zenekar dicsőítette az Urat. Jó helyet kaptunk, ráláttunk az oltárra. Nagyon szép volt a mise, rádión hallgattuk megint a magyar tolmácsolást. Csak még melegebb volt, mint előzőleg, és ráadásul elfogyott a vizünk is. Mikor mentünk visszafelé, találkoztunk egy Wenance nevű férfival, aki Ugandából jött, és ötven éve itt tanít Magyarországon. Végig beszélgettünk vele, és meghívtuk a záró fagyizásra is az Oktogonon.

Nagyon jó volt, hogy részt vehettünk a NEK-en. Családi hagyomány, mert az előző, 1938-as budapesti kongresszuson az ükapám a pápai követ, Pacelli bíboros motoros kíséretéhez tartozott. Ezért egy emlékéremmel jutalmazták.

Benke Zsombor (6.a)

Mint minden évben, idén is megrendezésre került a Csillagtábor az albertfalvi szalézi animátorok szervezésében. Az előző évekhez hasonlóan idén is rengeteg újdonság várta a gyerekeket. A legfeltűnőbb változás a tábor jól megszokott időpontját érintette, amely a tradicionális augusztus utolsó hetétől eltérően, idén egy héttel korábban volt, az animátorokon kívül álló okok miatt. Ennek ellenére büszkén mondhatjuk, hogy ez a nehézség – a 20-ai napot leszámítva – nem okozott visszaesést a táborozók létszámában. A másik fontos változás, hogy az idei táborban a vándorcillagcsoporton túl megjelent még két „altábor” is, melyek keretein belül egy nagy csapatot két, korosztályok szerint csoportosított alcsapat tett ki. Ennek köszönhetően idén még jobban a gyerekek igényeihez, képességeihez tudtuk igazítani a tábor programját.

Mint mindig, az idei Csillagtábornak is volt egy témája: a társasjátékok. A játékok példáján próbáltuk a gyerekekhez minél közelebb hozni Don Bosco lelkületét az előadásokon, valamint a napindító, illetve napzáró gondolatok keretein belül. A gondolatok és az előadások mellett minden nap elimádkoztunk az Úrangyalát, illetve zenés, énekes imádságokat mondtuk, hogy ezzel is erősítsük a tábor keresztény jellegét.

A hét legtöbb napján a Don Bosco iskola adott otthont a tábornak, de emellett több izgalmas helyre is ellátogattunk a tábor folyamán.

Hétfőn az iskolában voltunk és a program súlypontja az ismerkedésen, csoportbeosztáson és a különböző pontgyűjtő játékokon volt. A gyerekek többek között sorversenyeken és 1 perc és nyersz állomásokon mérhették össze tudásukat. Emellett bőven volt lehetőség különböző állomásokon társasjátékok kipróbálására, illetve kézműveskedésre is.

Kedden ismét a Boscóban voltunk. A nap különlegességét

Jani Áron szalézi szerzetes és két vendéganimátor adta, akik aktívan bekapcsolódtak a tábor vérkeringésébe egy nap erejéig. Emellett Áron testvér izgalmas előadást tartott a gyerekeknek Fülöp-szigeteki útjáról és élményeiről. A nap többi részét különböző játékok és a játszótéren megrendezett, izgalmas számháború tették színesebbé. Emellett a program fontos része volt még, hogy ezen a napon mentek el először a vándorcsillagok külön programra a Csodák Palotájába.

Szerdán a tábor három részre szakadt. A legnagyobbak – a vándorcsillag csoport – a Gellérthegyre ment, ahol különböző játékokon és beszélgetéseken vettek részt. A nagyokból álló altábor tagjait a Kopaszi-gáton különböző akadályverseny feladatok, csoportos beszélgetések és változatos csapatos játékok várták. A kicsikből álló altábor a Kamaraerdőben töltötte a napot, ahol a gyerekek akadályversenyen és nagy közös játékokban mérhették össze tudásukat. Csütörtökön a rossz időjárás miatt sajnos el kellett hagynunk a már hagyományossá váló vizesnapot. Ennek ellenére ez a nap is remekül sikerült, hiszen a gyerekek így is rengeteg izgalmas játék részesei lehettek. A program talán legérdekesebb pontja Fejes Miklós volt táborvezető és Bató László volt animátor kerekasztal beszélgetése volt, ahol mindketten látványos eszközökkel mutatták be munkájukat, valamint animátoros élményeikről meséltek.

Miki biciklis bevonulása és Laci tűzoltóruhás bemutatója minden gyerek-nél és animátornál osztatlan sikert aratott. Pénteken a 20-ai nap miatt sajnos jóval kevesebb táborozó jött el, de így is egy remek napot tölthetünk el a kelenvölgyi templom kertjében. Itt a játékok mellett a Fejes Csaba atya által tartott szentmisével és persze a tábor egésze alatt folyó pontverseny eredményhirdetésével méltóképp tudtuk lezárni a hetet, melynek végéről nem maradhatott el a hagyományos táborvideó nézés sem a szülőkkel. Összeségében kijelenthetjük, hogy a 2021-es Csillagtábor minden Covid, illetve időjárás által támasztott nehézség ellenére is jól sikerült és minden gyerek élvezte azt.

Végezetül pedig szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki munkájával, felajánlásával vagy akár imájával hozzájárult a tábor megvalósulásához és sikeréhez. De mindemellett külön köszönet illeti a Don Bosco iskola minden dolgozóját, hogy otthont adtak a tábor számára az iskola területén, illetve a plébániát a tábor szervezésében nyújtott rengeteg segítségért. Legvégül pedig köszönjük minden gyereknek a részvételt, hiszen miattuk Csillagtábor igazából a Csillagtábor.

A jövő évi találkozásig pedig várunk minden gyermeket évközi programjainkon!

*Győrik Balázs
albertfalvi szalézi animátor*

„Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk
fényessége, kezünk munkáját
erősítsd meg, és áldd meg kezünk
munkáját!” (90. zsoltár, részlet)

A missziós küldött

Éppen csak hazaértek a kissé megfáradt hívek a NEK 2020 Hősök terén tartott záró miséjéről, máris megindultak a köszönő üzenetek a nagyszerű szervezőknek. Albertfalván Riszterer Zsuzsi volt a plébánia koordinátora. Lelkiismeretes munkájával ő is hozzájárult az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus sikeréhez. Fizessen meg jótetteiért az Úr bőségesen! Megkértem, hogy osszon meg velünk néhány gondolatot magáról és erről a különleges munkáról.

Katolikus körökben sokan ismernek. A kevésbé tájékozottaknak kérlek, mesélj a plébánián kívüli „civil” életedről, csaláodról is!

Hét gyermekemből már csak három lakik otthon velünk. A nagyobbak dolgoznak, egyetemre járnak. Idén nagy változás lesz a családukban, mert nagyszülők leszünk. Már nagyon várom. A hétköznapiakban a Szent Gellért-templomban vagyok lelkigondozó ill. a kórházakat járom, hogy a betegek / haldoklók lelkét emeljem közelebb Istenhez. Nagy örömmre áldoztathatok is, ami nagyon sok megtapasztalást hozott már a betegeim és a személyes életembe is. Működik a Lélek!

Sok mindent elvégeztem, ami szükséges ahhoz, hogy hozzáértően végezhessem a feladataimat. Kicsiknél kezdtem óvónőként, majd korosztályokat lépkedve a hitoktatás, párkapcsolati coach, lelkigondozói képzéseken vettem részt. Jelenleg a gyászfeldolgozást, függőségek és egyéb krízisek megsegítésének lehetőségeit tanulom. Szolgáltatomat a jelenlegi munkámban ismertem fel. Az Úr helyezett bele pont akkor, amikor a legerősebben elhatároztam, hogy más irányt választok.

Erre a hívására nem tudtam mást mondani, csak IGEN-t.

Mi a hivatalos megfogalmazása a pozíciónak? Missziós megbízott, küldött, koordinátor esetleg összekötő?

A megbízólevelünkön missziós küldött áll. Szeretem a küldött szót, ebben szerintem minden benne van. Ez a szó maga az evangelizáció.

A feladat talált meg téged, vagy te jelentkezted?

Ó, erre röviden tudok válaszolni. Henrik atya kért fel rá és én igent mondtam. :)

Dám Rékával ketten kaptátok ezt a megbízást. Hogyan osztottátok el a feladatokat?

Eredetileg Medgyessy Zsófi volt a párom az első évben. Amikor Zsófi a szalézi nővérekhez bevonult, Réka vállalta, hogy küldött-társam lesz. Kisgyerekes anyukaként ez nagyon hősies lépés volt, hálás vagyok érte. Szorosan gondolkodva, átbeszélve születtek meg a

gondolatok, hogy mit és hogyan kellene megfogni egy-egy feladattal kapcsolatban. Rékában hatalmas türelem van, ami szépen egységbe hozott minket, fékezve az én pörgésemet, és egy harmonikus munkamegosztással simult ki.

Mennyi munkát jelentett nektek az előkészítő időszakban?

Változó intenzitással kellett a feladatokba beleállni. Azt elmondhatom – szerintem mindkettőnk nevében –, hogy örömmel csináltuk.

Milyen képzések voltak az előkészítő időszakban?

Évenként tartottak nekünk tájékoztatást, ahol igyekeztek az elkövetkező feladatokról tájékoztatni bennünket.

Ezekon nagyon sokat adott, hogy megoszthattuk a tapasztalatainkat a többi küldöttel. Egy ilyen alkalommal például hirtelen ötlettől vezérelve létrehoztuk a budai régiós csoportot, hogy segíthessünk egymásnak. Informatikus férjjel a háttérben ez nem okozott nehézséget. :)

Ha egy mondatban össze kellene foglalni, hogy mit kaptál a NEK 2020-tól, mi lenne az?

„Bízd az életed jobban Krisztusra!” – én meg tettem.

Vannak-e a NEK-hez kapcsolódó feladataid a kongresszus utáni időszakban?

Igen, egy-két beszámoló megírása.

Milyen tárgyi emléket teszel el az unokáid számára a kongresszusról?

Nincs tárgyi emlékem a kongresszusról.

Kezeled a plébánia Facebook csoportját, szervezed a lelkiőrséget és most a Szentlélek szemináriumot is. Van még más közösségi feladatod is?

Mindig. :) Most ami éppen aktuális, az a HOLYWIN imaest lesz október 31-én itt nálunk, a Szent Mihály-templomban. Mindenszentek éjszakáján sok mindent ünnepelnek az emberek. Szeretnénk lámpások lenni abban, hogy JÉZUST helyezzük a központba ezen az estén is. Az idei alkalmon a HOLYWIN-t 12 órás imádságos dicsőítésre tervezzük, amire szeretettel hívunk minden nyitott szívű testvért. Plakátokkal is hirdetni fogjuk, ha kialakultak a pontos keretek.

Minden leveled végén megjelenik a jelmondatod, amit akár az arcodról is le lehet olvasni: ÖRÖMMEL! ELŐRE! Mikor és hogyan született meg ez gondolat, ami már szinte védjeggyé vált?

Valóban egy iránytű és egy tanúságtétel is számomra ez a mondat. Tamás egyik évben kint volt Međugorjében és egy nővér beszámolójáról áradozott. A beszámoló hallatán összeállt bennem ez a szójáték és nem engedett. Benne van minden, egyszerű szépséggel. Benne van a vágyam, a célom, a küzdelmeim. Mind vertikálisan, mind horizontálisan mély üzenetet hordoz, amit minden nap újra és újra meg akarok Lélekben élni.

ÖRÖMMEL! ELŐRE!

Kiss István

Nyolcvan év

Templomunk idén nyolcvan esztendőös. Ez a nyolc évtized egy ember életében tiszteletet parancsoló – erre mondják bólogatva az ismerősök: szép kort élt meg –, azonban a katolikus templomok többsége ennyi idősen még „kisgyermekkorát” éli. Vannak közülünk néhányan, akik – ha gyermekként is – még láthatták templomunk építését, jelen lehettek felszentelésénél. Való igaz, a római, párizsi középkori katedrálisokhoz képest a mi templomunk igencsak fiatal, ha azonban figyelembe vesszük, hogy Albertfalva csak nemrég töltötte be kétszázadik évét, akkor a nyolc évtized sokkal több, igazán tekintélyes életkor. A Szent Mihály arkangyal tiszteletére épült kedves templomunk a második világháború alatt szerény anyagi feltételek mellett épült a háborús évek összes akadályával, nehézségével együtt.

Hogy mennyire szép az albertfalvi katolikus istenháza? Valakinek tetszik, valakinek kevésbé. Az elmúlt esztendőkből a hozzáértő művészettörténészek közül néhányan bírálták, többen viszont dicsérték úgy külsejét, mint belső kialakítását. Nekem ebben a rövid megemlékezésemben nem tisztem a jubiláló templom külső és belső építészeti megoldásait elemezni – elfogult is lennék – a kerek évforduló okán mindössze néhány szubjektív gondolatomat szeretném most papírra vetni. Teszem ezt különösen azért, mert amikor e sorokat írom, a naptár május nyolcadikát mutatja, ami Szent Mihály arkangyal megjelenésének ünnepe.

*„Erre a napra esik Szent Mihály arkangyal csodás megjelenése a Cargano hegyén. Capuában I. Gelázius pápa idején (+496) a legenda szerint a pásztorok üldözöbe vettek egy megvadult bikát. Hosszú keresés után egy barlang nyílásában találták meg. Mikor nyíllal rálöttek, a nyílvesző visszarepült. A dolgot jelentették Lőrinc püspöknek, aki háromnapos böjtöt és könyörgést rendelt el. Harmadnap a püspök álmában megjelent Szent Mihály arkangyal és tudtára adta, hogy a barlang az ő szent helye. Erre a barlangot templommá alakították át, s csakhamar keresett búcsújáróhely lett belőle. 1960 óta nem a megjelenés napja, hanem a barlangban tartott első mise időpontja – szeptember 29 – a főangyal ünnepe.
(Schütz Antal: Szentek élete az év minden napjára)*

Családunkhoz különösen szoros szálakkal kötődik templomunk. Amikor 1940. október 7-én, hétfőn ünnepélyes keretek között Doroszlai Béla esperes úr az első ünnepélyes kapavágást ejtette, nagyszüleim és az akkor 21 éves édesanyám a hűvös, csípős őszi idő ellenére az építkezés jelképes elindításának végéig kitartottak, a mintegy négyszáz megjelent albertfalvival együtt. Az esperes úr az építendő templom mai szentélyének helyén végezte el ezt a szimbolikus építéskezdet, majd hosszú beszédet mondott. Nagyszüleim, valamint édesanyám jelen voltak ennél az első ünnepi pillanatnál és halálukig hűségese maradtak egyházközségükhöz.

Anyukám sokat mesélt – különösen az október 27-i Krisztus Király ünnepén történt alapkölétételről, mely szabad téren, tábori szentmise keretében történt. (A tervek már elkészültek, az épület oldalai ki voltak jelölve, s az ideiglenesen ácsolt faoltár körülbelül a mai oltár helyén állt.) A háború ellenére rekordgyorsasággal, alig egy év alatt felépült templom szentelésére édesanyám már édesapámmal együtt, kézen fogva jelent meg. Ez a nap számukra – és mai utódaik számára – felejthetetlen dátum, maradó emlék, hiszen ezen a jeles napon mutatta be édesanyám szíve választottját – későbbi férjét, édesapámat – szüleinek, hogy aztán alig két év múlva már az oltár előtt fogadjanak egymásnak örök hűséget.

Csecsemőként – gyerekkocsiban – történt szentmiselátogatásaimról emlékeim sajnos nem maradtak. Csoda is lenne, ha emlékeznék rá! Évekig egy ormótlan és bizony a mai korszerűekhez képest nagyon szegényes babakocsival vittek szüleim a vasárnapi misékre.

Nagyobbacska gyerekként változást a beiskolázás hozott. Első elemitől egyedül mentem iskolába és előtte minden nap beugrottam egy csendes reggeli szentmisére ministrálni. Írni, olvasni igaz még nem tudtam, ezért próbáltam leutánozni a nagyfiúk mozdulatait. Azidőtájt még latinul mondta a pap a misét, a nagyobb ministránsok Gyalog Józsi, Verbényi Moki, a Majancsik fiúk flottul fújták a válaszokat, én pedig megpróbáltam tátoztatni és utánozni a számomra teljesen ismeretlen latin szöveget. Nagyon kellett figyelnem, hogy ragadjon rám valami. Még az volt a szerencse, hogy nem egyedül szerencsétlenkedtem, a hozzám hasonló korú ministránsok, így Madaras Gabi vagy Pálos Pisti szintén lelkesen memorizálták a Confiteort.

Megváltozott a helyzet, amikor Székelyfi Pál atya (népszerű nevén Pali atya) és Thész Imre káplán minket, kicsiket kezelésbe vett. Ezekről az évekről már nagyon pontos emlékeim vannak. A harmadik-negyedik osztályt végezhettem, amikor egyre jobban kezdett foglalkoztatni a papság mint élethivatás gondolata. Számomra a templom kitűnő iskola volt, megtanított a pontosságra,

fegyelemre, közösségi munkára és nem kevés alázatra. Ha esett, ha fújt, ha szakadt a hó, és ha egészséges voltam, általában minden napot szentmisével kezdtem és csak mise után mentem át az utca túloldalán álló iskolába.

A megszokott „hétköznapi” szertartások közül mindig kiemelkedtek az ünnepi, püspöki szentmisék. Az egyházmegyéek területének átszervezéséig a Székesfehérvári Egyházmegyéhez tartoztunk, Shvoy Lajos, Kisberk Imre, Szakos Gyula és Takács Nándor püspöki miséire emlékszem. Orgonaszentelésre, bérnálásokra és hasonlóan nagy ünnepi alkalmakra jöttek, mindig percre pontosan. A főpap fogadása rendszerint a templom előtt történt, hogy éppen harangozásra begördülhessen a püspököt szállító gépkocsi.

Évtizedekig furdalt a kíváncsiság – de soha nem mertem megkérdezni – hogyan tudták ennyire kiszámítani a Székesfehérvárról való érkezést. Aztán már felnőtt fejjel egy a gimnáziumunkban történt püspöki látogatás során vettem a bátorságot és megkérdeztem Nándor püspök urat a pontosság „trükkjéről”. *„Jaj, Lacikám, nagyon egyszerű”* – volt a válasz. Prohászka Ottokár volt az első püspök Székesfehérváron, akinek személygépkocsija lett. Lehet, hogy az ő ötleteként terjedt el – ma már nem lehet tudni – de minden püspöki látogatás során a látogató főpap megállt a kocsival a templomhoz közeli egyik utcában és megvárta a szertartás kezdetét. Így nem volt nehéz minden alkalommal hajszálpontosan érkezni. Az, hogy miért nem lettem pap, az egy másik történet.

Az idei nyolcvanadik év különösen kiemelkedő. Szent Mihály ünnepére elkészül a templom melletti katolikus közösségi ház és ezzel új fejezet nyílik egyházközségünk életében. Hatalmas előrelépés ez, megközelíti a templomépítést vagy a Don Bosco iskola alapítását.

A Lidl áruházban összefutottunk Vas Gáborral, a képviselőtestület világi elnökével, aki futtában csak annyit mondott: *„Gondolkozatok, milyen nevet kapjon a közösségi ház!”* A krónikásnak nem tisztje a névadás felelősségteljes feladatába beleszólni, különösen azért, mert annyi jeles egyházi ember működött itt az elmúlt nyolcvan év során, bőségesen lehet miből meríteni. Ellenben eszembe jut, hogy az ősegyházban mindig szentként tisztelték a mártírokat, vértanúkat. Az albertfalvi egyházközség alapításában öt évig komoly részt vállaló Bergendy János atya egy ilyen vértanúja egyházunknak. A fosztogató szovjet katonák a székesfehérvári püspöki palotában 1945. március 22-én tarkón lötték. Negyven évig a nevét sem lehetett kiejteni, pedig hős volt, mártírhálált halt. Ma már Albertfalván aligha lehetnek sokan, akiknek a neve mond valamit. Amikor az elnök úrnak Bergendy János nevét említettem, csak annyit válaszolt: *„Az nem jó választás, Bergendy Jánosról mindenkinek a két muzsikusz Bergendy testvér jut eszébe.”* Igaz, hogy ők István és Péter keresztnévet viselték, de Vas Gábornak igazsága van, ki emlékszik ma közülünk Bergendy János atyára. Sic transit gloria mundi.

A cikk elkészülte után nem sokkal az albertfalvi hívek szavazással az új közösségi háznak a „Szent Mihály Községi Ház” nevet adták.

Sümegh László

Ott voltam a felszentelésén

Albertfalva közösségének nagy álma vált valóra, amikor 1941. október 5-én Svoy Lajos püspök úr templomszentelésre érkezett hozzánk. Ezen az ünnepen már én is részt vehettem, szüleim babakocsiban toltak, egy éves voltam akkor.

Nyolcvan év távlatából visszatekintve, nagyon sok családi esemény köt az albertfalvi Szent Mihály-templomhoz. Abban az időben nagyapám bíró volt a faluban, majd ő lett az egyházközség világi elnöke 1953-ig, haláláig. Ekkor édesapám lett az elnök 1963-ig, fiatalon bekövetkezett haláláig.

Családunkat minden egyházzal kapcsolatos esemény az albertfalvi templomhoz kötötte. Keresztelők, elsőáldozások, bérmlások, esküvők, de az étellel együtt járó szomorú események is, temetések, gyászmisék. Sok szép ünnepre is visszaemlékezem, mint az orgonaszentelés, a szembe-miséző oltár felszentelése, harangszentelés, plébános atyáink beiktatásai, újmisék, ezüst- és aranymisék, valamint Orbán György atya gyémánt-miséjén is részt vettem. A Szent Mihály-napi búcsúkat sem felejttem, az ünnepélyes nagymiséket, amikor énekkarunk mindig énekelt. Sokat jártunk az énekkarral énekelni – általában Mária-kegyhelyekre, de hozzánk is jöttek többször, például a máriaremetei énekkar, Werner Alajos atya vezetésével. Olyankor mindig együtt énekeltünk, Werner atya vezényelt és Solymosi János orgonált. Férjem is sokszor besegített az orgonálásba, éveken keresztül ő volt a kántor a diákmiséken. Amikor belépek az albertfalvi templomba, most is hallom a játékát, legkedvesebb darabom Bach d-moll toccata és fúgáját minden születés- és névnapomon és a házassági évfordulónkon a szentmise végén eljátszotta.

Nagy szeretettel gondolok vissza első hitoktatómra, Teész Imre atyára, valamint Vendel és Berényi atyákra, akikkel sokat kirándultunk. Amíg be nem tiltották, a Szívgárda is működött, Aquináta és Renáta nővérek vezetésével, rájuk is sokszor gondolok. 1955-ben, 15 évesen kerültem be az énekkarba, ahol az idősebb lányokkal együtt mindenben részt vettem. Szerveztük a kirándulásokat, névnap, szilveszteri, farsangi összejöveteleket, takarítottuk és díszítettük a templomot és minden évben nagy lelkesedéssel készítettük az úrnapi körmenetre a virágszőnyeget.

Mindig ott voltunk húsvétkor a szentsír készítésénél, segítettünk a karácsonyi díszítéseknél, majd a gyerekek pásztorjátékainak betanításánál is.

Lelei töltődésre is mindig volt alkalom, az adventi lelkigyakorlatokat, a nagybőjti triduumokat soha ki nem hagytuk. Felejthetetlenek maradnak az adventi roráték, ahová már 14 éves koromtól édesapámmal és az öcsém-mel jártunk, ő akkor tanult ministrálni. A roráték nekem azóta is nagyon sokat jelentenek. Tavaly adventben 80 évesen is egy nap kivételével (jégpáncél borította az utat) el tudtam menni a szentmisékre.

Amikor 1999-ben el kellett hagyni az albertfalvi modern templomot, az „én templomomat”, meg kellett szoknom Magyarország egyik legszebb barokk templomát, a zirci bazilikát. Nagy veszteségeim – férjem és fiam halála után, 2014-től a zirci bazilika önkéntes idegenvezetője vagyok, remélem, hogy ad a Jóisten nekem még néhány évig egészséget ahhoz, hogy ezt a munkát végezhessem. Számomra ez nem munkát jelent, hanem lelki békét és nyugalmat, Isten dicsőségét hirdetve.

Hitemet az albertfalvi templom lelkisége, az ottani plébánosok – Ormay Gusztáv és Dr. Verbényi István atyák és természetesen családom hiteles, vallásos élete alapozták meg. A megingathatatlan mély hitet pedig a ciszterci és bencés szellemben nevelkedett férjem révén kaptam a Jóistentől. Visszaemlékezésemet Reményik Sándor gyönyörű soraival zárom:

Kicsi fehér templomotokba

Most minden erők tömörülnek.

Kicsi fehér templom-padokba

A holtak is mellétek ülnek.

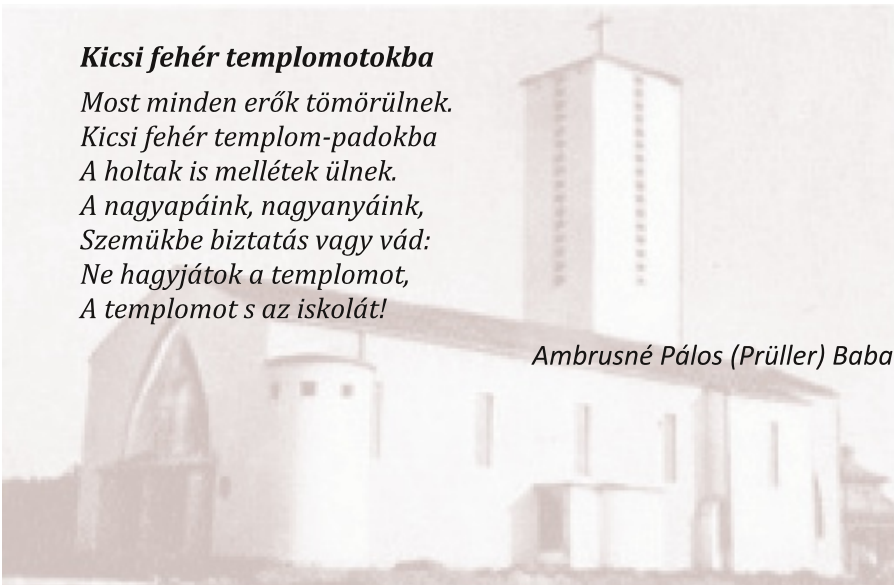
A nagyapáink, nagyanyáink,

Szemükbe biztatás vagy vád:

Ne hagyjátok a templomot,

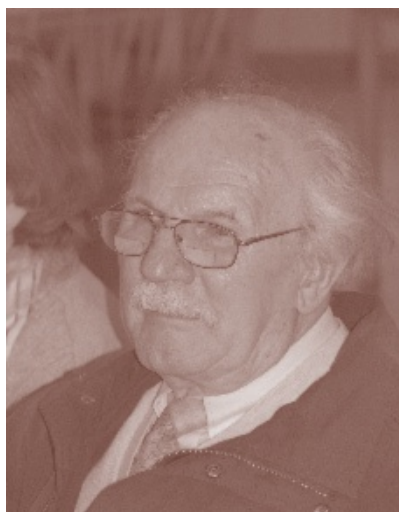
A templomot s az iskolát!

Ambrusné Pálos (Prüller) Baba

Rácz István emlékére

Amikor meghallottam, hogy Pista (bácsi) meghalt, szomorúság töltött el. Pedig mindig emlékeznem kellene, mit is mondott Váry József atya: adja Isten, hogy földi halálod napja legyen egyben mennyei születésnapod is. Úgy gondolom, hogy Pista esetében ez különösen igaz, mégis emberi gondolataimat a szomorúság uralta. Itt hagyott minket a Sekrestyés!

Pista 1927-ben Budafokon született és nőtt fel, iskoláit is ott végezte. Általános műszerész szakmát tanult, így a műszerek alkatrészeinek szerelése, a műszerekhez való kiegészítő tárgyak elkészítése tartozott feladatai közé.

A Gamma Optikai Műveknél ismerkedtek meg Borikával 1952-ben, és két évre rá házasságot is kötöttek. Egész életükre a példamutató, elkötelezett keresztény élet volt jellemző. Házasságukból egy leányuk született, Ildikó.

Az ötvenhatos forradalom bukását lelkiileg és fizikailag is megszenvedte.

Folyamatosan képezte magát, még esti technikumba is beiratkozott. Több munkahelyen is dolgozott. 1970-ben a MÁV Távközlési és Biztosító Berendezések részlegénél, majd a Vontatási Főosztályon és Pályafenntartási Főnökségnél alkalmazták nyugdíjazásáig.

Kisegítő sekrestyési szolgálatot még aktív dolgozóként vállalt Albertfalván. Guszti atya zárandokújtjain feleségével együtt rendszeresen részt vett. 1987 augusztusától már főállású sekrestyésné lett lelkiismeretes és áldozatkész munkatársunk.

Nemcsak sekrestyés volt, hanem mindenek. Barkácsolt, füvet nyírt, takarított, fát vágott és mindig segített a templomban. Sokat munkálkodott a plébánián Borikával együtt, aki Horváth Zsuzsinak segített a háztartásban.

István atya szinte családtagnak tekintette őket. Mindenki szerette Pista bácsit. 2000-ben az AKTK Albert Herceg Díjjal jutalmazta odaadó tevékenységéért.

Pista azonban nemcsak sekrestyés volt, hanem (főleg) ministráns. Aki közlelről ismerte őt, az igazat ad nekem. Ő elsősorban ministráns volt. Emlékeztek ugye, még perselyezni is liturgikus ruhában ment. Saját ministráns szoknyája és karingje volt félretéve, csak ő használhatta. Ha lehetett, legyen az litánia, szentmise vagy igeliturgia, Pista máris indult szolgálni ministránsként. (Én nagyon megérttem őt!)

2008-ban 81 évesen ment sekrestyésként nyugdíjba, és többet már nem is ministrált.

Amikor elvesztette drága Borikáját, nehezen viselte az egyedüllétet. Ha találkoztunk, mindig mondogatta: Gábor, nagyon nehéz egyedül.

Ha szentmisére jött, mindig ott ült a Szent József-szobor mellett a széken. Most már más ül azon a széken. Te pedig, Pista, ministrálj, és újra ministrálj, és szolgálj szakadatlanul odaát, fönn az Úrnak! Neki, akit mindig olyan nagy szeretettel szolgáltál itt a földön, hosszú évekig velünk, nálunk, Albertfalván.

Szevasz, Pista! Nem búcsúzni akarok, csak elköszönni Tőled! Fogunk még együtt ministrálni!

Madaras Gábor

Albert Herceg Díj 2021

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Választmánya úgy döntött, hogy Dr. Petrekovich Perjés András tanúságtevő életútjával méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért azt 2021-ben neki ítélte oda. Laudációját az alábbiakban adjuk közre.

Dr. Petrekovich Perjés András ezer szállal kötődik Albertfalvához, bátran mondhatjuk, hogy szíve mindig is Albertfalváért dobogott.

Csáktornyan született, majd 1955-ben költöztek családjával Albertfalvára, ugyanis nagynénje az Albertfalvi Elöljáróság Adóügyi Osztályának vezetője volt. Általános iskolai tanulmányait az Albertfalvi Petőfi Sándor Általános Iskolában végezte. András és három fiútestvére az 1960-as években meghatározó

személyiségek voltak Albertfalván a templom körüli fiatalok közösségének.

Egyetemi végzettsége: táj- és kertépítész, illetve városépítész. Több évtizedig oktatott többek között a Budapesti Kertészeti Egyetemen és a Budapesti Műszaki Egyetemen. Három gyermeke, nyolc unokája van. Mind a mai napig itt él Albertfalván, a Verbéna utcában. Édesanyja az 1955-ös ideköltözésüktől a Petőfi Sándor Általános Iskolában, majd később a Mezőkövesd úti Általános Iskolában volt tanárnő a nyugdíjazásáig.

Az albertfalvi plébánia képviselőtestületébe Dr. Verbényi István plébános atya hívta meg 1986-ban. A képviselőtestület tagja volt több mint 25 éven át, a 2010-es évek közepéig.

Dr. Petrekovich Perjés Andrásnak mint a templom gondnokának jelentős szerepe volt a templomunk felszentelésének 50. évfordulójára befejezett 3 éves felújításban. A munkálatokat vezette és felügyelte.

Ekkor történt a templom tetőcseréje a volt háborús sérülések javításával, megújult a templom elektromos hálózata, és a templom belső kifestése is megtörtént.

Dr. Petrekovich Perjés András motorja volt azon lehetőségek kihasználásának, melyek a rendszerváltozással érkeztek el. Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Iskolát szervező csoport agilis, szókimondó és eredményes vezetője volt. A szervezés során egyházi kapcsolatait felhasználva komoly buktatókat hidalta át. Az Albertfalvi Don Bosco Óvoda indulásakor az épület átalakítását az egyházmegye kérésére felügyelte és ellenőrizte.

Az Albertfalvi Don Bosco Iskolaalapítványnak 1991-től 2010-ig elnöke volt, ez az alapítvány számos szociálisan rászorult diákot és ezek táborozását támogatta. Tagja volt a Szent Mihály Alapítvány kuratóriumának. Ezek az alapítványok jogszabályi változások miatt szűntek meg kb. 10 éve. Az Albertfalvi Keresztény Társas Körnek az 1992-es alapításkor alapító tagja, és szintén alapító tagja a később létrehozott Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesületnek is.

Marcaliban főépítésként az 1980-as évek végén egy templomot felújított. A rendszerváltozás után részt vett a nagykanizsai Trianon emlékmű visszaállításában. A rendszerváltozást követően, az első kormány idején, 1990-től 1994-ig a Környezetvédelmi Minisztérium kabinetfőnöke volt.

András annak a generációnak a tagja, amely bátran megvallotta hitét a Kádár-rendszerben. A rendszerváltozást követően – felismerve az idők szavát – eredményesen élt az új politikai rend nyújtotta lehetőségekkel. Azok közé tartozik – kissé elfeledve és albertfalvi tevékenységét eddig kevésbé méltányolva –, akik az 1980-as, 1990-es években szabadidejüket, energiájukat nem kímélve sokat tettek Albertfalváért: templomfelújítás, a Don Bosco iskola alapítása, stb. Azok a kortársai (Bató András, Sümegh László, Madaras Gábor, Kesselyák Péter, Kiss Gábor), akikkel ebben a szép harcban együtt dolgozott, munkájuk elismeréseképpen már valamennyien megkapták az Albert Herceg Díjat. Az AKTK Választmánya ezt a hiányosságát szeretné pótolni, és 2021-ben az Albert Herceg Díj odaítélésével köszöni meg Dr. Petrekovich Perjés Andrásnak, hogy Albertfalváért több évtizeden keresztül olyan lelkes odaadással dolgozott.

Kiss István

Búcsúi feladvány

Keresd meg a földre hullott terméseken és leveleken a három arkangyal nevének betűit! Rakd ki a nevüket az alsó vonalakra!

Búcsúi fejtörő

Válaszd ki a képek közül azokat, amik Szent Mihályhoz tartoznak! Segít, ha szüleiddel megnézik a szobrát az albertfalvi templomban.

ADOMÁNYGYŰJTÉS

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz karítászcsoporthoz idén is adománygyűjtő napot szervez az Albertfalvi Szent Mihály-templomban.

A gyűjtés időpontja:

2021. október 16-án (szombaton) 7 és 20 óra között

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Községi Ház

(a Szent Mihály-templom mellett)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőttruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

**Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk,
ahol a helyi karítászcsoporthoz fogja szétosztani a
környékbeli rászorulóknak között.**

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz karítászcsoporthoz

HOLYWIN

12 órás dicsőítés

Albertfalvi Szent Mihály-templom

2021. okt. 31. 12:00 - 24:00

Cím: 1116 Budapest, Bükköny u. 3

“

A KÖRTÁNCOT
LEJTŐK MIND
AZT DALOLJÁK:

minden
forrásom
belőled

FAKAD

Zsolt 87,7